

★ midnight rebel

#7 ιούλιος / αύγουστος 2004 - 2€

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΘΕΣΕΩΝ ΜΑΧΗΣ ΣΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ

no speaking

Μια μέρα...
έγινα ρολόι και στράφηκα
ενάντια σ' όλες τις
καταναγκαστικές θηλιές,
τις καταναγκαστικές θηλές.
Έψαξα για μια μάνα να με
ταΐσει κι ύστερα έπεσα στα
μεγάλα καζάνια της
κατανάλωσης.
Πέθανε όμως,
κι εγώ δεν είμαι ξυπνητήρι για
να τη βοηθήσω.
Θ' αφήσω τους εγκεφάλους να
κοιμηθούν με την ησυχία τους.

from nine to zero

Να φτιάξω εκείνο το χάδι. Χωρίς μνήμη. Χωρίς ανάμνηση. Χωρίς παρελθόν. Χωρίς παρελθόντα χρόνο. Έστω. Εν τη απουσία της. Μνήμης απουσία. Χωρίς εκείνη να είναι. Χωρίς να θέλει να είναι. Ούτε εκεί. Ούτε αλλού. Χωρίς να ονειρεύεται το βασίλειό της. Και να το περιμένει. Χωρίς να το καρτερά. Και να το αναθεματίζει που δεν έρχεται. Χωρίς να καπνίζει για να θολώσει την αναμονή του. Χωρίς να θέλει να το ξεγελάσει. Για να ξεγελαστεί. Χωρίς την ελπίδα ότι θα έρθει. Χωρίς την αυτοεξαπάτηση της αναμονής της. Εκείνης την αναμονή. Να είναι στην αναμονή σα να ήταν στο σήμα. Για το σήμα. Για να μην είναι στην κίνηση. Να μιλήσω εκείνη τη λέξη. Να τη πω. Να τη φτιάξω. Μα είχαν αλωθεί όλες. Και αυτές που δεν υπήρχαν ακόμη και θα φτιαχνόντουσαν την επόμενη χιλιετία. Για να μιλήσουν από άλλα χείλη αγέννητα. Μη γενόμενα. Που δεν είχαν γίνει και δεν είχαν γεννηθεί. Που δεν είχαν τρομάξει με αυτό το φόβο. Αλλά θα φτιάχνονταν άλλοι φόβοι να τρομάξουν. Φτιάχνοναν ήδη στη μήτρα εκείνου που έπρεπε να εφεύρουμε. Εμείς. Και αυτός ο τρόμος ίσως γινόταν από τις ίδιες τις λέξεις που κυοφορούσε το μίσος μας και το οργισμένο παράπονο. Το φαντάζεσαι;

Το ακρωτήριο Horn.
Όπως το είδα πέφτοντας
απ' το αερόστατο.

tierre del fuego

Love... love will tear us apart again> Τα λόγια του έρωτα δεν τελειώνουν ποτέ. Οι λέξεις έρχονται και επανέρχονται, συχνά οι ίδιες εδώ και αιώνες. Αλλάζουν τα στόματα που τις ψιθυρίζουν, τα αυτιά που τις ακούνε. Αλλάζουν τα χαρτιά που γράφονται, τα μελάνια, τα ταχυδρομεία. Μα τα λόγια μένουν ίδια: και ίδια, πάντα, κάτι τους διαφεύγει.

Είναι μήπως αυτή η ελλειπτικότητα στην κυριολεξία του ερωτικού λόγου που κάνει ακόρεστη την επανάληψη των ιδίων φράσεων, των ιδίων ρημάτων; Είναι αυτό το κάτι που διαφεύγει απ' τις κουβέντες της αγάπης που τις κάνει να πηγαίνουν και να έρχονται ακατάπαυστα; Όλες οι λέξεις κουβαλάνε μια αβεβαιότητα. Η λέξη "τραπέζι" δεν είναι το τραπέζι. Και η λέξη "αγάπη" δεν είναι η αγάπη. Κι αν είναι εύκολο να συμφωνήσουμε σε ένα ρεπερτόριο προφορικών ή γραπτών σημείων για τα ορίσουμε τα πράγματα, τα γύρω μας αντικείμενα, η αβεβαιότητα επιστρέφει απόφια όταν κυνηγάμε να ορίσουμε τα αισθήματα. Των άλλων - ή τα δικά μας.

Καμιά σύμβαση τότε δεν είναι αρκετή για να μιληθεί ένας άνεμος ή μια πλημμύρα, μια ακατανίκητη έλξη ή μια έντονη αποστροφή. Μας μαθαίνουν πως παρόλα αυτά πρέπει να διεξάγουμε αυτήν την διπλή εκστρατεία: να εκφραστούμε ή να κρυφτούμε μέσα στις λέξεις μας, να ανακαλύψουμε τί και πως νοιώθουν οι άλλοι μέσα απ' τις δικές τους. Ενόσω είμαστε διαρκώς οι άλλοι, ενόσω οι άλλοι είναι διαρκώς εμείς, δεσμώτες πάντα στην τεχνική και στην αγωνία της λεκτικής αλήθειας ή του λεκτικού ψέμματος. Δεσμώτες στην τεχνική και στην αγωνία της υπερεπάρκειας ή της ανεπάρκειας της λέξης των αισθημάτων. Τί ειπώθηκε; Πώς ειπώθηκε; Υπάρχει μήπως κάτι γύρω, μια χειρονομία, ένα υπονοούμενο, που εμπλουτίζει ή αποκαλύπτει την κουβέντα; Υπάρχει μήπως κάπου μια αόρατη γραφή εκείνου που διαφεύγει απ' τα λόγια να μελετήσουμε αυτήν περισσότερο, να σιγουρευτούμε; Τυραννία.

Οι πρώτοι έρωτες, οι εφηβικοί, πρωτάρηδες στην πλευύση μέσα στη θάλασσα των αισθημάτων, πρωτάρηδες στην ανακάλυψη της ηπείρου του να δίνεσαι, είναι οι μόνοι απαλλαγμένοι απ' την υποψία της ασάφειας των λέξεων. Οι πρώτοι έρωτες μιλιούνται με ελαφρότητα και άγνοια του κινδύνου της απόστασης ανάμεσα σ' αυτό που λέγεται και στα συναισθήματα τα ίδια. Οι πρώτοι έρωτες πλέκονται στα λόγια τους, τα αισθήματα γίνονται στην έκφρασή τους, όπως το καινούργιο κρασί παίρνει το σχήμα του βαρελιού του. Γι' αυτό διακρίνονται απ' την ευγενή αφέλεια των χαραγμένων αρχικών πάνω σε δέντρα, θρανία ή τοίχους. A + B = L.f.E. Είναι τόσο η σιγουριά αυτών των λέξεων ώστε δεν χρειάζονται καν όλα τους τα γράμματα. Αρκούν τα αρχικά. Αυτό που συμβαίνει έχει ακαριαία ειπωθεί. Απλά, σαν εξίσωση. For ever...

Ύστερα έρχεται συχνά η φθορά κι ο μαρasmus. Το απροειδοποίητο πέρασμα του χρόνου φέρνει την επανάληψη των γλυκών εκείνων ψιθύρων που όταν πρωτοειπώθηκαν ήταν σεμνά συνταρακτικοί. Μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει όσες φορές θέλει την λέξη "τραπέζι" - το τραπέζι το ίδιο δεν θα πειραχτεί, και οι συμβάσεις μας θα μας προσέχουν απ' τις παρεξηγήσεις. Αλλά το ρήμα "σ' αγαπάω" γίνεται όλο και πιο επιδερμικό μεσ' την ρουτίνα του. Γεννιέται κιάλας δίπλα του η σκιά του - είναι ο καιρός των αισθημάτων δεν έχουν την ψυχρή κι αδιάφορη σταθερότητα τεσσάρων σιδερένιων ποδιών.

Μα ο έρωτας δεν τελειώνει. Ξανάρχεται, και ξανάρχεται - κάθε φορά διαφορετικός. Κι ενώ τα συναισθήματα μπαίνουν θέλοντας και μη στον λαβύρινθο της ενηλικίωσης τους, οι λέξεις τους παριστάνουν πάντα τα ανέμελα σχολιαρόπαιδα της πρώτης δημοτικού. Τους αθώους μαθητές των πρώτων επιφωνημάτων. Η έλλειψη της κυριολεξίας στις κουβέντες της αγάπης δεν είναι κατ' αρχήν ή κατ' ανάγκην σκόπημη, δείγμα πλεκτάνης ή υπολογισμού. Είναι η αναγκαστική μα και αναγκαία απόσταση ανάμεσα σε ένα καινούργιο χάδι και μια παλιά υπόσχεση. Πώς μπορεί όμως να μιληθεί το καινούργιο, και το καινούργιο του καινούργιου, όταν οι λέξεις σπαταλήθηκαν μονομιάς σε εκείνη την πρώτη φορά; Σε εκείνη την πρώτη υπόσχεση που δεν τηρήθηκε, σ' εκείνη την πρώτη αναίδεια απέναντι στον χρόνο; For ever...

Θάταν λυτρωτικό να αναγνωρίζουμε το μεγάλωμά μας σαν έναν πλουτισμό των αισθήσεων που ξεχυλίζει τα λόγια μας. Θάταν λυτρωτικό να σπουδάζουμε στη σιωπή, την δική μας και των άλλων. Θάταν γενναιόδωρο να μυρίζουμε καλύτερα απ' όσο ακούμε, και να αγγίζουμε βαθύτερα απ' όσο κοιτάμε. Θάταν συχνά απελευθερωτικό να χορογραφούμε τα πάθη μας αντί να τα διηγούμαστε. Θάταν λυτρωτικό να ξέρουμε ότι πάντα θα κομματιαζόμαστε όταν αγαπάμε, και πως κανένας λόγος δεν θάναί αρκετός να μας μερέψει στην ταραχή. Θάταν απελευθερωτικό να μαθαίνουμε πως το ανεπίπτο είναι το ανήμερο της ζωντανής μας ύλης.

"Γιατί" είπε μια ψυχή στη μακρινή Γη του Πυρός "δεν γίνεται να χωρέσει σε λόγια ένα χάδι του ανέμου.

Κι ο άνεμος είναι γυμνός..."

Οίστρος εθνικός > Sakis.... Καλομοίρα.... Ρεκάγκελ.... Αχιλλέας.... Οι κακομοιρήμες χαιρόνται.

Τί καινούργιο υπάρχει ανάμεσα στα b-shirts με τη σημαία, τα b-songs με το στριπτιζ, την b-ball και την ντόπια κατανάλωση χουλιγουντιανής φλόας; Τί κινείται και πώς στην κοινωνική ιδεολογία του νέου ολοκληρωτισμού; Απο την άκρα δεξιά ως την άκρα αριστερά κι ακόμα πιο κει η "χαρά" είναι κοινή. What goes on?

Πριν απαντήσουμε ας έχουμε δυο πράγματα κατά νου. Πρώτον οι ίδιες ιδεο/κοινωνικές διεργασίες συντελούνται σε όλες σχεδόν τις "αναπτυγμένες" κοινωνίας. Με τις ίδιες ή παρόμοιες αφορμές. Υπάρχει ένας γενικός κοινωνικός αγελισμός, ώριμα καπιταλιστικός, που αναθλύζει από τους πόρους του θεάματος, σχηματοποιώντας το καθολικό περιεχόμενο/μορφή της κρίσης από διανοητική και πολιτική άποψη. Δεύτερον, αυτές οι διεργασίες μπορεί να έχουν (και έχουν) τις καταλόγους ιδιαιτερότητές τους. Ανάλογα με το ιστορικό παρελθόν των αντίστοιχων πληθυσμών. Άρα: μέσα στο καθολικό περιεχόμενο/μορφή της διαρκούς έκπτωσης υπάρχουν ιδιαιτερότητες. Επιμέρους "σενάρια" που θάλεγαν και οι μεταμοντέρνοι. Που μπορεί να αλληλοτροφοδοτούνται ιεραρχημένα ή χαοτικά σε τοπική, εθνοκρατική ή περιφερειακή κλίμακα. Πάντα μιλώντας για τον (κατά δήλωσή του) πολιτισμένο κόσμο.

Κρίση ταυτότητας ή....; Οι ειδικοί των αφεντικών έχουν υφάνει εδώ και 25 ή και 30 χρόνια την μόδα να αποδίδονται οι μαζικές συμπεριφορές στην (αθώα) αναζήτηση συλλογικής ταυτότητας. Στον μεσοπόλεμο αυτή η μόδα θα ήταν προεργασία του φασισμού: οι θεωρίες της "ταυτότητας" υπονοούν περίπου ότι οι αναπτυγμένες καπιταλιστικά κοινωνίες στοχάζονται τους εαυτούς τους, ονειρεύονται ... και υπονοθούν. Δεν έχουν πάντως ούτε υλικά συμφέροντα, ούτε υλικά κίνητρα, ούτε υλικά οφέλη στις επιλογές τους. Αυτές οι θεωρίες, που φιλτράρουν τις νεο/ολοκληρωτικές κοινωνικές συμπεριφορές μέσα απ' την αθώωτητά της "αναζήτησης ταυτότητας" είναι βολικές. Και για τα αφεντικά, και για τους λακέδες τους, και για τους υπήκοους. Χρωματίζουν κάθε βαρβαρότητα των υποτελών με ένα λούστρο ιδεαλισμού. "Τί θέλουν οι άνθρωποι; Να αισθάνονται ότι είναι κάποιος..." "Κάποιοι!". Οι άνθρωποι...

Ποιοί είναι αυτοί οι άνθρωποι και τί είναι το "κάποιοι" τους; Στον καπιταλισμό του περασματος από τον 20ο στον 21ο αιώνα οι κοινωνίες είναι υπερσυγκροτημένες, σε κάθε κλίμακα επιθυμητής ομαδικότητας, μέσα απ' την κατανάλωση. Πραγμάτων, συμβόλων, εαυτών... Και κυρίως μέσα απ' την ανθρωποδόρα κατανάλωση ολόκληρου του πληντή, είτε αυτό αφορά την εργασία και την ανθρώπινη δημιουργικότητα, είτε αφορά τους φυσικούς πόρους. Οι "ταυτότητες", ατομικές και συλ-

λογικές, για τις οποίες οι λακέδες του συστήματος υποστηρίζουν πως πάντα λείπουν όχι μόνο είναι υπερρακετές, αλλά αφοδεύονται διαρκώς σαν μια μηχανική / κοινωνική διαδικασία καταστροφής και αναδημιουργίας του αξιακού ρεπερτορίου εκείνων που οι υπήκοοι κατέχουν - για - να - είναι.

Η θεμελιώδης κοινωνική εξίσωση κατέχεις - άρα - είσαι, αν εξαιρέσουμε τον περιθωριακό πόλεμο που δέχεται απο τύπους σαν ελλόγου μας, ισχύει απόλυτα! Το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος των καπιταλιστικών κοινωνιών, κατέχοντας είτε υλικά είτε συμβολικά σημεία είτε και τα δύο, τοποθετείται (ατομικά ή συλλογικά) στην κλίμακα του φετικισμού - κι εκεί είναι οι "ταυτότητες" των πάντων. Είναι ωραίοι (περισσότερο ή λιγότερο), πλούσιοι (περισσότερο ή λιγότερο), είναι - το - τάδε - πόστο, είναι - η - τάδε - αθλητική - φανέλα, είναι - η - τάδε - μόδα, η - δείνα - μουσική, και πάει λέγοντας. Αυτή είναι μια ομαλή σε γενικές γραμμές διαδικασία. Στης οποίας την εξέλιξη περιλαμβάνεται επίσης μια ελεγχόμενη μερική καταστροφή / ανανέωση των επιμέρους "αξιών". Σα τελετή κοινωνικού "ανεβάσματος", "κατεβάσματος" ή "στασιμότητας". Τα πράγματα / εμπορεύματα παλιώνουν και αντικαθίστανται, οι μόδες παλιώνουν και αντικαθίστανται, τα σύμβολα παλιώνουν και αντικαθίστανται ή όχι.... Η νομή, η ιδιοκτησία, η κατοχή γίνονται έτσι δυναμικές καταστάσεις - αυτή είναι η καπιταλιστική "ανάπτυξη". Την οποία πλην εξαιρέσεων κανείς δεν αρνείται.

Το πρόβλημα, η κρίση μέσα σ' αυτήν την αρένα κοινωνικής συγκρότησης, έρχεται όταν το ρεπερτόριο του φετικισμού ανανέωνεται γρηγορότερα απ' όσο μπορεί να αναλωθεί. Όταν παράγονται περισσότερα, όλο και περισσότερα φετικιστικά αντικείμενα / σύμβολα απ' όσα μπορούν να καταναλωθούν. Η ιστορική στιγμή "υπερπαραγωγής" τέτοιου είδους δεν έρχεται τυχαία. Έχει άμεση σχέση με την οπρωγμένη στο σκοτάδι (αξιακά, από κοινωνική / καπιταλιστική άποψη...) ανθρώπινη εργασία. Δεν είναι ωστόσο αυτό το θέμα μας εδώ....

Το γεγονός είναι πως ενώ το γενικό περίγραμμα του εμπραγματος φετικισμού καθόλου δεν κλονίζεται, η "διάρκεια ζωής" κάθε επιμέρους αξίας" μικραίνει. Όλο και περισσότερο. Αυτό έχει καθοριστική σημασία στις τελετουργίες "απόκτησης ταυτότητας" ή νοήματος μέσα στην καπιταλιστική τάξη. Ο φετικισμός, αυτή η ενεργητική κοινωνική πράξη ατόμων και συνόλων, καταντάει μεροδούλι μεροφάι. Όπως στον νομισματικό πληθωρισμό το χρήμα χάνει την αποτελεσματικότητά του να δουλεύει σα γενικό αξιακό ισοδύναμο, έτσι στον πληθωρισμό φετίχ χάνεται το μέτρο τόσο των επιμέρους "αξιών" όσο και των σωστών αναλογιών μεταξύ τους. Για πράγματα και για σύμβολα. Τότε η γενικά

συνέχεια στη διπλανή σελίδα

το θέατρο του δρόμου Απ' όλες τα δημόσια χάρπινγκ κι όλα τα λαϊκά θεάματα υπάρχει ένα είδος παράστασης που ούτε διεκδικεί ούτε του αποδίδονται οι δάφνες της τέχνης. Κι όμως για τέχνη πρόκειται. Μιλάμε για την ζητιανιά.

Οι ζητιάνοι είναι οι μοναδικοί ίσως που παίζουν ένα μη διαχωρισμένο λαϊκό θέατρο. Ακριβώς επειδή δεν τους αναγνωρίζεται ηθοποιία είναι ηθοποιοί - και μάλιστα ηθοποιοί όλοι για την δόξα της τέχνης (η αλαζονεία των καλλιτεχνών!) αλλά κατευθείαν για το μεροκάματο.

Ο ρόλος του ζητιάνου είναι να προκαλέσει οίκτο και διάθεση ελεημοσύνης. Όμως αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο. (Είναι αμφίβολο αν οποιοσδήποτε επαγγελματίας ηθοποιός θα είχε, με τους όρους της ζητιανιάς, μεγαλύτερη πειστικότητα από έναν πεπειραμένο ζητιάνο). Η τέχνη της ζητιανιάς προϋποθέτει κατ' αρχήν ειδικές γνώσεις για τον τόπο, τον χρόνο, τις διαθέσεις των περαστικών. Δεν είναι όλες οι ώρες κατάλληλες, ούτε όλα τα μέρη για να δοκιμάσει κανείς να προκαλέσει δημόσια την λύπηση των άλλων.

Η γενική παράσταση της φτώχειας, της μιζέριας, της δυστυχίας πρέπει να είναι εξάλλου προσαρμοσμένη, απ' την μεριά του ζητιάνου, σε μια γενική γνώση των πολιτιστικών, ιδεολογικών, ή και συγκυριακών δεδομένων. (Δεν ελεούνται πάντα και παντού οι κήρες και τα ορφανά... Οπότε προκύπτουν σέρβροι...) Και πέρα απ' το γενικό σενάριο ο ζητιάνος πρέπει να είναι σε θέση να εξειδικεύει την παράστασή του κατά περίπτωση: καθώς η πλειοψηφία των θεατών είναι αδιάφοροι για το θέατρό του, πρέπει να μπορεί να πληρωθεί το μάξιμουμ απ' τους λίγους που θα δείξουν πονοψυχιά.

Αυτή η "πρόσωπο με πρόσωπο" σχέση του θεατρίνου ζητιάνου με τον θεατή του (σχέση που στο progressive θέατρο θεωρείται ιδανικός σκοπός!) είναι που του προσφέρει είτε επιτυχίες είτε αποτυχίες που ένας διαχωρισμένος ηθοποιός δεν μπορεί να διανοηθεί. Κανείς δεν χειροκροτάει έναν ζητιάνο (μπορεί όμως να του δώσει μια καλή "βοήθεια"). Και απ' την άλλη κανείς δεν κάνει ηθικολογικό κήρυγμα υπέρ της εργασίας σε έναν κακό ηθοποιό (το κάνει όμως σε έναν όχι πειστικό ή φορτικό ζητιάνο).

Παρόλο που ο ελεήμονες θεατές αντιλαμβάνονται τον ζητιάνο σαν κοινωνικά έκπτωτο, το θέατρο της ζητιανιάς υπηρετεί έναν σκοπό ουσιαστικότερο από πολλές άλλες διαχωρισμένες παραστάσεις: μέσα απ' την υποκρισία του ο ζητιάνος λειτουργεί σαν υπενθύμιση της κοινωνικής ανισότητας. Γιαυτό είναι που βρίσκεται συχνά στο στόχαστρο της σκληρυνσης της ηθικής της εργασίας και των κατασταλτικών της μεθοδεύσεων. Γιαυτό είναι που αξίζει την υποστηρίξη μας.

είτε με εθνόσημα

ή τρώνε τα σκουπίδια τους

Λάτ 122.000 τηλεθεατές σε το τελευταίο επεισόδιο του «Fame Story» τον πρόσφατο αγώνα Ελλάδος - Γαλλία στο Euro 2004. Σύμφωνα με την AGB, 2.337.000 άτομα είδαν το «εθνικό» ριάλιτι του ANT1, έναντι 2.215.000 που παρακολούθησαν το ματς. Το τηλεμερίδιο του «Fame Story» άγγιξε το 69,5%, έναντι 61,1% του αγώνα της Εθνικής μας. Νικήτρια αναδείχτηκε η 19χρονη Ελληνοαμερικανίδα Καλομοίρα Σαραντίου. (Σελ. 17)

■ Σηπλιωτόπουλος: Κλιμακώνονται τα όνειρα για τα όσα μέλλεται να

...κι έτσι ο Οδυσσέας Τσενάι πραγματοποίησε το όνειρό του χωρίς να ενοχληθούν οι πατριώτες. Πούλαγε σημαϊάκια στα φανάρια...

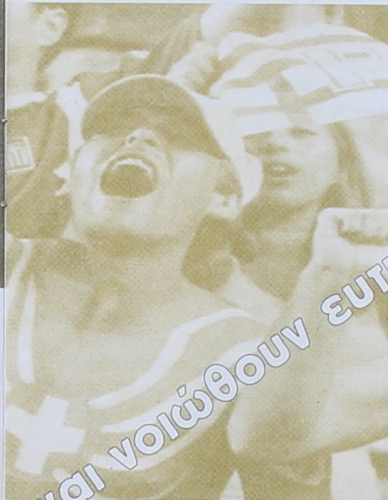
Ιούλιος 2004 το midnight rebel εκδίδεται με δυο τρόπους και διαφορετική ύλη - σαν οκτασέλιδο

έντομο δρόμου που διανέμεται δωρεάν - και με την μορφή που κρατάς στα χέρια σου.

διευθυνση επικοινωνίας: Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210, Αθήνα (με την ένδειξη στο φάκελο: για midnight rebel)

είτε και χωρίς

και νοιώθουν ευτυχείς!

Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά 40 χρόνια δουλειά, οικογένεια και tv

παράλια > Η έλξη της θάλασσας και μαζί της οι παράλιες "διακοπές" μπορεί κάποτε να τελειώσουν; Γιατί όχι; Όσο κι αν μοιάζει παράξενο αυτό το είδος σπατάλης του χρόνου (ή διασκέδασης) είναι ιστορικά πολύ πρόσφατο.

Μέχρι τον 19ο αιώνα, σ' ολόκληρη την ευρώπη η θάλασσα για τους μη ναυτικούς ήταν καταραμένη, πηγή κινδύνων και απωλειών. Τρικυμίες, πειρατείες, παλίρροες, ναυάγια κι αρρώστιες - αυτά ήταν που έφερνε η θάλασσα. Αλλά ακόμα κι εκείνοι που ζούσαν απ' αυτήν (ναυτικοί, ψαράδες) δεν είχαν καμμία αίσθηση "χαλάρωσης" στην παράλια. Η παράλια ήταν ήταν τόπος σκληρής δουλειάς: αλλιώς ένα μέρος για να το αποφεύγει κάθε ευύπολητος άνθρωπος. Το στέρεο έδαφος, αυτό ήταν επενδυμένο με αξίες απόλαυσης. Όχι η θάλασσα, όχι το ακρογιάλι.

Η πρώτη τροποποίηση των αντιλήψεων για την παράλια ήρθε απ' τον ρομαντισμό του 19ου αιώνα, και το αιτούμενο της "επιστροφής στη φύση". Αλλά έστω κι έτσι η "φύση" της παραλίας απόκτησε αξία είτε σαν μέρος μοναχικών περιπλανήσεων φλεγματικών, καλλιτεχνικών ψυχών: είτε σαν τόπος όρμωσης με τους "λαϊκούς" ανθρώπους της θάλασσας. Είτε σαν τοπίο ζωγραφικής.

Αυτή η αλλαγή αντιλήψεων δεν προκάλεσε γρήγορα ευρύτερο ενδιαφέρον για τις παράλιες. Ακόμα και στις αρχές του 20ου αιώνα είναι ζήτημα αν πήγαινε να ξεκουραστεί κοντά στην θάλασσα και να βουτήξει σ' αυτήν ένας στους 400 γάλλους (για παράδειγμα, έναντι ενός στους τέσσερεις σήμερα). Η μεγάλη στροφή προς τις "διακοπές στη θάλασσα" ξεκίνησε μετά τον Β παγκόσμιο πόλεμο, σαν συνδυασμός βαθμιαίων αλλαγών σε άλλα ζητήματα. Άρχισε να καθιερώνεται η καλοκαιρινή άδεια για τους εργαζόμενους: τα θαλάσσια λουτρά άρχισαν να προτείνονται σαν υγιεινά: άρχισε να αλλάζει η κοινωνική ηθική ως προς την

ελεγχόμενη μερική καταστροφή / ανανέωση φεύγει όλο και περισσότερο προς τα εμπρός. Αφηνιάζει για να το πούμε αλλιώς, επιτείνοντας το πρόβλημα.

Σ' αυτόν τον λιγγιώδη στροβιλισμό, τον οποίο οι εξατομικευμένοι ή μαζικοί καταναλωτές / υπήκοοι βιώνουν είτε σαν μείωση των απολαύσεων, είτε σαν αόριστη κατάθλιψη, είτε σαν έλλειψη νοήματος, (γενικά πάντως σαν ακόρεστη ανάγκη ιδιοκτησίας -παράδειγμα η ραγδαία αύξηση του τζόγου σε τέτοιες εποχές) κάθε τί που μπορεί - κόντρα στην "αναπτυξιακή" φρενιτιδα - να εμφανιστεί σαν "σταθερή αξία" αποκτάει αίγλη. Υπάρχει μια διαλεκτική σχέση εδώ, και χρειάζεται προσοχή: δεν υπάρχει στον καπιταλισμό καμία "σταθερή αξία" καθεαυτή πέραν της αέναης κυκλικής συσσώρευσης και του διαρκούς κέρδους. Οι "σταθερές αξίες" για τις οποίες μιλάμε γίνονται κατανοητές σαν τέτοιες μόνο επειδή υπάρχουν παράλληλα "μεταβλητές" αξίες. Και όσο πιο ανυπόφορη γίνεται κοινωνικά η μεταβλητότητα των μεν, τόσο πιο ελκυστική γίνεται η σταθερότητα των δε. Κατά συνέπεια μην περιμένει κανείς να βρει τίποτα άλλο από μια διαλεκτική σκουπιδιά. Μιας χρήσης εδώ, αιώνιας χρήσης εκεί.

Σκουπίδια πολυτελείας για λαϊκή χρήση στον αναπτυγμένο καπιταλισμό είναι οι βασικές θεσμικές συνιστώσες του: η θρησκεία, η οικογένεια και το έθνος κράτος. Είναι θεσμοί εξουσίας, κατάκτησης, διανομής και συνεχής δοκιμασμένοι επί αιώνες. Ανανεώσιμοι όταν χρειάστηκε, σταθεροί όπου έπρεπε. Ο σταυρός, η εθνική σημαία ή και τα δύο αναδύονται λοιπόν σαν οι "λευκοί ιππότες" της ιδεολογικής ιστορίας του καπιταλιστικού κόσμου ακριβώς την στιγμή που γύρω τους καλπάζει ο φετικιστικός πληθωρισμός. Ο χριστιανισμός έρχεται να "σώσει" από τον καταναλωτικό "πολυθεισμό", το έθνος /κράτος έρχεται να ξαναεγγυηθεί την ιεραρχική τάξη μέσα στο χάος των κοινωνικών ανόδων, πτώσεων, στασιμότητων.

Αυτά που υποστηρίζουμε εδώ μπορεί να τα διαπιστώσει κανείς σε πρόσφατες ιδιαίτερα κοινότητες στιγμές της ελληνικής κοινωνίας. Πληνγυρίζοντας για μια "νίκη πρόκρισης" της εθνικής ποδοσφαιρικής ομάδας" τους οι έλληνες σημααιοστολίστηκαν γενικά. Την εθνική τους σημαία την έκαναν κούρεμα, τατουάζ, μάσκα προσώπου, μπλούζα, σουτιέν, φούστα, καπέλο, περικάριο, μπρελόκ, εξώφυλλα εντύπων, ringtone (ο εθνικός ύμνος).... Το πλήθος των μορφών αντιστοιχεί στην πληθωριστική φάση του φετικισμού. Η μονοτονία της επανάληψης του ενός και μοναδικού μοτίβου (της εθνικής σημαίας) αντιστοιχεί στην αποπληθωριστική λειτουργία της "σταθερής αξίας". Στο ίδιο παράδειγμα: κατά τη διάρκεια της μαζικής τελετής που ονομάστηκε "πανηγυρι-

σμοί" δεν ήταν καθόλου αρκετή μια εθνική σημαία ανα 100, 50 ή 10 έστω "πανηγυρίζοντες". Αντίθετα κάθε ένας έπρεπε να έχει την δική του σημαία, συχνά και δύο. Επιπλέον σημααιοστολίστηκαν όχι μόνο τα μπαλκόνια (η παλιά τάξη της εθνικής συμπεριφοράς) αλλά τα ι.χ., τα φορτηγά, τα ταξί, τα μηχανάκια, τα ράφια μαγαζιών, ακόμα και δημόσιες τουαλέτες... σα να υπήρχε μαζικά μια λανθάνουσα αμφιβολία για το πως μπορεί να "γιορτάζει" κανείς αν απομακρυνθεί λίγο από το σύμβολο.... Αυτός ο χωρικός και χρονικός κορεσμός αντιστοιχεί, και πάλι, στην πληθωριστική φάση του γενικού καταναλωτικού φετικισμού. Ενώ το ίδιο το σύμβολο είναι, σαν "σταθερή αξία", εγγυητής της υποτιθέμενης αυθεντικότητας - του σημείου και της ανάλωσής του.

Μήπως όμως όλα αυτά είναι μόδες, απλά μόδες; Ασφαλώς ισχύει ότι στην προκειμένη περίπτωση τα σύμβολα του έθνους κράτους και της θρησκείας αναδύονται ηγεμονικά στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων του καπιταλιστικού κόσμου απ' τις θέσεις εκείνης όπου η κρίση είναι περισσότερο "χειροπιαστή" για τους υπηκόους! Όμως η κοινωνική ανάδυση των συμβόλων "σταθερής αξίας" δεν μπορεί να εκτιμηθεί μόνο με κριτήριο το ότι πρόκειται για σύμβολα. Είδικά όταν αυτή η ανάδυση είναι σταθερή και επαναλαμβανόμενη επί μεγάλο χρονικό διάστημα κι όταν, επιπλέον, τα σύμβολα "σταθερής αξίας" παραμένουν κατευθείαν και έλκουν την αξία τους από θεσμούς έξω απ' την αγορά. Το κράτος και την εκκλησία.

Η πατριωτική και postmodern "ελευθεροτυπία" έγραψε π.χ. στο εθνικό της εξώφυλλο στις 2/7 ότι "ο εθνικός ύμνος θα γίνει το παγκόσμιο σουζέ του καλοκαιριού". Άλλοι σχολιάστηκε ότι αυτό που δεν κατάφερε ο Sakis θα το καταφέρει ο Ζαγοράκης! Είδικά όταν αυτή η εύκολη μετάθεση εθνικής υπερηφάνειας από την μια επιμέρους σφαίρα του εμπορεύματος στην άλλη (από τη μουσική στο ποδόσφαιρο, από κει στην ιππασία...) δεν πρέπει να θεωρηθεί "υποδιαισθητός εθνικού συμβόλου" και έκπτωση του. Αλλά αναγωγή του σε γενικό μέτρο της (συμβολικής) αξίας για όλην την κατακερματισμένη σφαίρα της κατανάλωσης - ενέργεια ενοποίησης και τακτοποίησης της. Υπό την αιγίδα και την παραπομπή σε μια "σταθερή αξία" - που στην προκειμένη περίπτωση είναι το αφηρημένο έθνος / κράτος.

Ο εθνικισμός τον οποίο περιγράψαμε πιο πριν είναι "κοσμοπολιτικός" για ό,τι δουλεύει υπέρ του. Αυτή είναι μια σοβαρή διαφορά του απ' τον κλασικό εθνικισμό, τον "απαγορευτικό", του αίματος κλπ. Είναι επίσης "μόδα" μόνο στο βαθμό που εκκινεί από καταναλωτικές κοινωνικές πρακτικές.

Από κει και πέρα είναι προσημείωση πολιτικού σχεδίου....

επίδειξη του σώματος.

Η φάση του μαζικού παραλιακού τουρισμού που περνάμε τώρα είναι καταγωγής των sixties και των seventies. Και τροποποιείται διαρκώς: το σημερινό κλισέ της παραλίας δεν είναι το κολύμπι, ούτε τα θαλάσσια σπορ, ούτε η συναναστροφή με τον "ευγενή άγριο" (ψαρά), ούτε η "απλή ζωή", ούτε ο ρομαντισμός της παραλίας. Το τωρινό κλισέ είναι το "μπρούτζινο" κορμί - και μαζί αλλι το υστερικό κινδύνου της έκθεσης στον ήλιο...

Ακριβώς η τέτοιοι ειδους "νοηματοδότηση" των διακοπών στη θάλασσα συνιστά και ένα είδος ριζικής απομάκρυνσης απ' την παράλια. Το "μπρούτζινο" χρώμα αποκτιέται και με σολάριουμ. Αυτό

που αφνίει ακόμα μαζικό τον θαλάσσιο τουρισμό μοιάζει να είναι το σχετικά μικρότερο κόστος του, σε σχέση με άλλους προορισμούς. Όταν όμως ιδεολογικές και κοινωνικές συμβάσεις τροποποιούνται το εμπόριο αλλάζει. Αργά ή γρήγορα.

χρήση ενός τέτοιου αρχείου.

απ: Όχι μόνο μας απασχόλησε, αλλά μας ενέπνευσε κιόλας. Μας ενθουσίαζε η ιδέα ότι "κοίτα, τώρα κάνουμε κάτι που θα μπορούν να το χρησιμοποιήσουν και άλλοι".

εφ: Γιατί; Είστε καλοί άνθρωποι;

απ: Καλοί άνθρωποι; Για κάνε μια βόλτα και ρώτα, και θα σου πουν πόσο "καλούς" μας θεωρούν! Όχι. Δεν ήταν θέμα καλοσύνης! Ήταν θέμα αξιοποίησης. Ήταν κι αυτό κάτι που κουβεντιάζαμε, και σε ομάδες και σε παρέες... Ότι "κοίτα τώρα, λέει ο καθένας τον χαβά του και δεν ψάχνουν να βρουν κάποια στοιχεία να στηρίξουν τις απόψεις τους... παρά κολυμπάνε όλοι στις γενικολογίες, στις αφαιρέσεις, στις αερολογίες και στις ιδεολογίες". Μας φαινόταν δηλαδή ότι πραγματικά το να ψάχνεις και να τεκμηριώνεις την πολιτική άποψή σου συνιστά ένα είδος "πολιτιστικής επανάστασης"... Ενώντια στον βομβαρδισμό πληροφοριών.

εφ: Οπότε ονομάσατε αυτήν την δουλειά, αυτό το αρχείο "τεκμηρίωση".

απ: Ναι. Σου ξαναλέω ότι είχε μεγάλη σημασία η δουλειά που είχε γίνει στο βιβλίο για την Σρεμπρέντσα - και με πολύ πιο διασκολο τρόπο. Ήταν χειροπιαστό το τί σημαίνει "τεκμηρίωση" μιας άποψης, για την ελληνοσερβική φιλία τότε, και για τα ελληνικά σχέδια για τα Βαλκάνια.

εφ: Ξεκινήσατε δύο. Και μετά;

απ: Τρώγοντας έρχεται η όρεξη - που λένε! Σκεφτόμαστε ότι θα ήταν σημαντικό να γίνει αντίστοιχη δουλειά, ηλεκτρονική αρχειοθέτηση του υλικού του "χώρου". Απο άκρα αριστερά μέχρι αναρχία, χωρίς ιδεολογικές προτιμήσεις και αποκλεισμούς. Γιατί κι εκεί υπήρχαν (και υπάρχουν) πολλά αρχεία "ιδιωτικά" περισσότερο ή λιγότερο, υπάρχει βέβαια και η "αναρχική αρχειοθήκη" η οποία όμως είναι προσανατολισμένη αποκλειστικά σε υλικό από αναρχικές ομάδες, οπότε λέγαμε ότι θα έχει αξία να συγκεντρώνεται, να ταξινομείται και να είναι προσπελάσιμο το υλικό όλων αυτών των ομάδων, οργανώσεων, παρών, ακόμα και στομικές δημόσιες εκφράσεις, έντυπα, εφημερίδες, αφίσες, προκηρύξεις, όλα αυτά... Τα σκεφτόμασαν αυτά, μόνο τα σκεφτόμα-

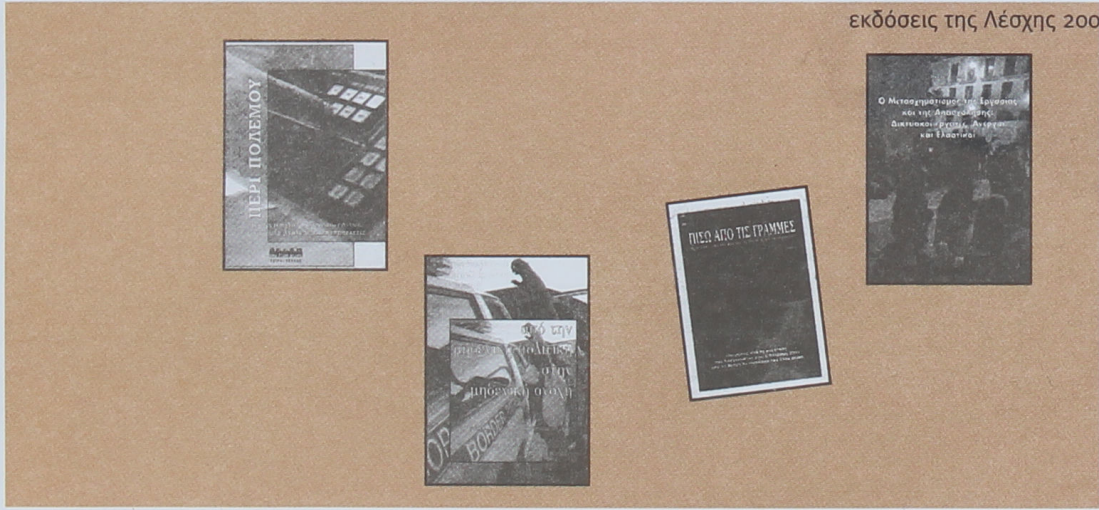
8

rebel

σαν το καλοκαίρι του 1999. Και αναρωτιόμασαν αν θα βρούμε άλλους να κολλήσουν κι αυτοί στο κόλπο.

εφ: Και βρήκατε;

απ: Ναι - υπάρχουν κι άλλα αρρωστάκια! Όχι πολλά βέβαια.... Κατ' αρχήν απευθυνθήκαμε στην συντροφισσα Β. και μετά στον σύντροφο Α. Και δέχτηκαν, τους άρεσε η ιδέα. Οπότε γίναμε 4. Και θέλαμε κάτω πιο μεθοδικά, πιο συγκεκριμένα. Να το οργανώσουμε καλύτερα.

εκδόσεις της Λέσχης 200

Κάποια στιγμή απέκτησε μια συνέλευση.

απ: Ναι. Καλέσαμε έναν αριθμό συντρόφων, στην βάση των αρχών που σε γενικές γραμμές είχαμε καταλήξει, για να αποτελέσουν ένα είδος "ανώτατου οργάνου" της Λέσχης. Την συνέλευση δηλαδή που θα κουβεντιάζει τα πιο στρατηγικά θέματα του εγχειρίματος. Αυτό έγινε κυρίως το καλοκαίρι του 2001.

εφ: Πόσοι είσατε σ' αυτή τη συνέλευση; Και κάτι ακόμα: αυτοί κι αυτές που συγκροτούν την συνέλευση της Λέσχης έχουν και κάποια συγκεκριμένα καθήκοντα στη λειτουργία της;

απ: Τώρα είμαστε 15 άτομα. Όχι δεν είναι απαραίτητο να έχει ο καθένας κάποιο συγκεκριμένο καθήκον. Δεν είναι υποχρεωτικό. Έχουν όλοι όμως την ευθύνη να παίρνουν τις αποφάσεις που ξεπερνούν τα λειτουργικά ζητήματα της Λέσχης, την ρουτίνα της.

εφ: Μπορείς να γίνεις πιο συγκεκριμένος;

απ: Κοίτα. Υπάρχουν μέχρι τώρα αυτοί οι τομείς: υπάρχει το τμήμα της τεκμηρίωσης, με τις καθεσωτικές εφημερίδες και τα περιοδικά κι αυτά, υπάρχει το τμήμα της μνήμης με το υλικό του "χώρου", υπάρχει η δανειστική βιβλιοθήκη με τους χιλίους τόσους τίτλους, έχει ξεκινήσει μια καινοουργία δουλειάς με αρχειοθέτηση video, υπάρχουν οι εκδόσεις της Λέσχης, υπάρχει η οικονομική διαχείριση και το ταμείο, υπάρχει η τρέχουσα συντήρηση και τακτοποίηση και καθαρότητα, οι απαραίτητες κατασκευές.... Αυτά είναι η ρουτίνα του πράγματος. Και υπάρχουν και ζητήματα πιο στρατηγικής σημασίας. Για παράδειγμα: κάποια στιγμή τέθηκε ζήτημα χώρου. Η Λέσχη είχε αρχίσει να ξεχυλίζει από ράφια εκεί που βρίσκεται τώρα. Τί θα κάναυμε; Πάμε για ενοίκιαση; Πάμε για κατάληψη; Γιατί το ένα, γιατί το άλλο; Τί κινδυνύι υπάρχουν στην μια περίπτωση, τί οφέλη στην άλλη; Τέτοια θέματα δεν είναι ακριβώς η "ρουτίνα".

εφ: Θα ερχόμουν τώρα σ' αυτό το θέμα. Κάποια στιγμή η Λέσχη πραγματοποίησε μια κατάληψη.

απ: Ναι. Ήταν τα χριστούγεννα του 2001. Ήταν ένα παρατημένο για πολλά χρόνια σχολικό κτήριο κοντά στην πλατεία Αττικής.

εφ: Από ποιά άποψη να το οργανώσατε καλύτερα; **απ:** Μιλάμε για το φθινόπωρο του 1999, έτσι; Λοιπόν είχε αρχίσει να γίνεται δουλειά με τις εφημερίδες, αλλά ακόμα δεν υπήρχε τίποτα δημόσιο. Ούτε κάποιος χώρος... στα σπίτια μας παρέμεναν οι σωροί. Στις αρχές του φθινοπώρου ζητήσαμε δυο δωμάτια που ήταν σε αχρηστία από μια κατάληψη συντρόφων. Μας τα έδωσαν. Αλλά έπρεπε να φτιάχτεί το πράγμα απ' την αρχή. Δηλαδή: Πώς θα δουλεύει; Θα υπάρχουν όροι για την χρήση αυτού του υλικού, αυτής της δουλειάς απο τρίτους; Ποιοί; Θα υπάρχουν κάποιες διαδικασίες λειτουργίας; Ποιές; Πώς θα κάνουμε τον καταμερισμό της δουλειάς μεταξύ μας; Φτάνουν μόνο 4 άτομα; Πώς θα βρεθούν άλλα; Όλα αυτά. Ε, για να βρει μια άκρη κουβεντιάσαμε κάμποσο καιρό. Και εν τω μεταξύ βέβαια προχωράγαε παράλληλα η χαμαλοδουλειά, έτσι; Η Β. είχε αναλάβει το υλικό του "χώρου"...

εφ:...που το ονομάσατε "μνήμη"...

απ: Ακριβώς. Κι εκεί υπήρχαν άλλες ανάγκες. Γιατί είναι άλλο πράγμα να αρχειοθετείς καθεστωτικές εφημερίδες ή παρόμοια έντυπα, κι άλλο πράγμα να αρχειοθετείς πολιτικό υλικό. Σ' αυτήν την δεύτερη περίπτωση είναι ζήτημα στρατηγικής σημασίας να μπορείς να στραφείς όσο πιο πίσω, όσο πιο παλιά γίνεται - αλλά το παλιό υλικό, ακόμα και το περσινό, ακόμα και το υλικό δυο μηνών πριν, ξέρω γω; αφίσες, προκηρύξεις, τέτοια πράγματα, δεν μπορείς να τα βρεις εύκολα. Είναι πολύ δύσκολος αυτός ο τομέας.

εφ: Για τους όρους της χρήσης αυτού του υλικού πού καταλήξατε;

απ: Κοίτα, βρήκαμε ή πιο σωστά φτιάξαμε κάποιες βασικές αρχές, ύστερα απο πολύ συζήτηση και πολύ παιδεμα. Δεν είναι εδώ το μέρος να τις περιγράψω, αλλά πρέπει να τονίσω αυτό που υπάρχει κάτω απ' αυτές τις αρχές. Είχαμε να απαντήσουμε το εξής ερώτημα: Δημόσια χρήση; Ναι... Οραία... Αλλά πόσο "δημόσια"; Γιατί δημόσια είναι η χρήση τέτοιων υποδομών ακόμα κι αν τις χρησιμοποιούν μόνο οι πολιτικά συγγενείς σου, έτσι δεν είναι; Εμείς όμως αυτό δεν το θέλαμε. Δεν το θέλαμε καθόλου. Δεν θέλαμε δηλαδή να κάνουμε όλη αυτή τη δουλειά, που όσο περνούσε ο καιρός θάπεαμε και καταλαβαίναμε πόσο πολλή είναι και πόσο τερά-

στια θα γίνει, δεν θέλαμε να τα κάνουμε αυτά, να φτιάξουμε μια τέτοια υποδομή, μόνο και μόνο για εμάς και τους φίλους μας.

εφ: Δεν το καταλαβαίνω αυτό. Γιατί, κακό θα ήταν αν το σκεφτόσαστε έτσι;

απ: Όχι. Δεν είναι θέμα "καλού" ή "κακού". Είναι θέμα πιο βαθιάς πολιτικής σημασίας. Εγώ με εένα για παράδειγμα μπορεί να έχω σημαντικές πολιτικές διαφωνίες, εντάξει; Αλλά η λογική που λέει ότι εφόσον έχω αυτές τις διαφωνίες πρέπει να σε εμποδίσω να βελτιώσεις την δική σου άποψη, να την τεκμηριώσεις ας πούμε, είναι μια λογική "τα ακατά στον ανεμιστήρα!"; προσπαθώντας να κρατήσω εσένα "πίσω", αφενός γίνωμαι ηθικά μαλάκας, αφετέρω και σαν άποψη πολιτική καθυλινόμαι μαζί σου... Καταλαβαίνεις; Όσο πιο πρόχειρη και άερα κάερα είναι η δική σου άποψη τόσο πιο εύκολο θα είναι και για μένα να παρασύρομαι απ' την ευκολία του "έλα μωρέ, σιγά τις μαλακίες"... και τελικά πάμε όλοι μαζί στον διάολο.

εφ: Κάπως παραξενη μου φαίνεται αυτή η σκέψη.

απ: Είναι παραξενη μόνο και μόνο μέσα σε μια κουλτούρα που λέει: αν εγώ κι εσύ έχουμε πολιτικές διαφωνίες τότε σφειλουμε να βγάλουμε κανονικά ο ένας τα μάτια του άλλου, να υπονομεύουμε ο ένας τον άλλο χωρίς όρους και όρια - ή, αν τα βρίσκουμε, τότε και μόνο τότε "είμαστε αγαπημένοι". Αλλά κοιτάξε, υπάρχει μεγάλη διαφορά - κι εμείς απ' την αρχή έτσι θέλαμε να καταλαβαίνουμε την Λέσχη - ανάμεσα στις πολιτικές μας διαφωνίες, που ας είναι όσο βαθιές ατζίζει να είναι, ναι.... και μια υποδομή ή δέκα υποδομές που διευκολύνουν κι εσένα και μένα να είμαστε καλύτεροι, αποτελεσματικότεροι, απέναντι στον κοινό εχθρό...

εφ: Αν είναι κοινός ο εχθρός.

απ: Ακριβώς. Αν είναι κοινός. Οπότε στις αρχές λειτουργίας της Λέσχης, στους όρους δηλαδή με τους οποίους μπορεί να χρησιμοποιηθεί αυτή η δουλειά, δεν βάλαμε καθόλου κριτήρια απ' τα λεγόμενα "δεολογικά". Δηλαδή δεν έχει σημασία αν εσύ είσαι ακροαριστερός, ξέρω γω; τροτακιστής, μαοϊκός, ή αναρχικός της τάδε τάσης ή της δεινά, ή καταστασιακός, ή οικολόγος, ή δεν ξέρω εγώ τί. Αυτά είναι αδιάφορα για τη Λέσχη. Έτσι είπαμε,

σχής 2001 - 2003

εφ: Πώς πήρατε μια τέτοια απόφαση για να στεγάσετε ένα υλικό που αν μη τι άλλο είναι ευαίσθητο; Δεν ήταν ρίσκο;

απ: Πάντα είναι ρίσκο μια κατάληψη. Μας έγινε μάλιστα και μια πολύ μικρόλογη κριτική, αν μπορεί κανείς να το πει αυτό κριτική, επειδή αποφασίσαμε σαν Λέσχη να κάνουμε κατάληψη. Αλλά τα πράγματα είναι πολύ καθαρά, κι όποιος έχει κότσια ας τα βάλει κάτω: οι τελευταίοι που θα θέλαμε να πάδει σιδηρήστε το υλικό της Λέσχης είμαστε εμείς που έχουμε φάει τα νύχια μας και άπειρες ώρες να δουλεύουμε πάνω σ' αυτό. Και δεν είμαστε ούτε τρελοί ούτε με αυτοκτονικές τάσεις. Κανονικά λοιπόν, αν θέλουμε να είμαστε σοδαροί, θα έπρεπε αυτό που

εφ: Δεν είχε επιτυχία όμως η κατάληψη.

απ: Όχι. Ρίξαμε πολλά μεροκάματα, μέσα στα χιόνια και το φοφοκόριο, ρίξαμε πολλά λεφτά, και όταν το κτήριο ήταν σχεδόν έτοιμο, τον Σεπτέμβριο του 2002 εμφανίστηκε ο ιδιοκτήτης, ο ΟΣΚ: "περάστε έξω παρακαλώ, θα το κάνουμε αχολείο". Και φύγαμε.

ερ: Δεν τραβήξατε την κόντρα όμως.

απ: Δεν την τραβήξαμε, όχι. Για διάφορους λόγους. Ένας απ' αυτούς ήταν ότι επί μίνιες, που δουλεύουμε κάνοντας τις οικοδομικές δουλειές στο κατελιγμένο κτίριο, είχαμε μετρήσει τους αληθινούς υποστηρίκτες, τους αδιάφορους, και τους υπονομιε- τές του εγχειρίματος - ξέρεις, ο "χώρος" είναι μικρός, και μαθαίνονται όλα.... Όταν βέβαια σκάνε οι μπάτσες, εκτός από εκείνους που ανησυχούν αλη- θινά σκάνε και διάφοροι που μυρίζονται αίμα έρχο- νται για να κάνουν λίγο παπάρα. Παπάρια συμβου- λών για το "τί πρέπει να γίνει", παπάρια εξηρεμι- σμού. Απ' την μεριά μας, αν αποφασίζαμε να τρα- βήζουμε κόντρα με τον ΟΣΚ, να το πάμε δηλαδή το πράγμα στα άκρα, θα το κάναμε με την ίδια μεθοδι- κότητα που δουλεύουμε όλα τα σχετικά με την Λέσχη. Κάταμα και τα βάλαμε κάτω λοιπόν. Τί δυνάμεις έχουμε, τί δυνατότητες, τί αντοχές,... Τί θα προσφέρουν οι συμπαραστάτες - της - τελευταίας - στιγμής; Τί θα γίνει στην αρχή που θα υπάρχει και καλά κάποιος ενδουσιασμός, και τί θα γίνει μετά από δύο, τρεις, τέσσερις μίνιες που θα έχουν βαρεθεί ή κουραστεί διάφοροι; Είδαμε ότι δεν έχου- με καλούς συσχετισμούς. Και ότι ο μόνος λόγος για να τραβήζουμε την κόντρα ήταν η δόξα. Μα η Λέσχη δεν είναι πολιτική ομάδα - δεν έχει δηλαδή τέτοιο ρεπερτόριο ώστε να κυνηγάει την δόξα της σύγκρουσης με την αστυνομία. Έχει τόσο άλλα να κάνει.... Φυσικά κάποια δεδομένη στιγμή μπορεί να αναγκαστεί να κάνει και τέτοιου είδους σύγκρου- ση. Αλλά γενικά, και κάπως θεωρητικά, έχουμε σκε- φτεί πως η Λέσχη, σαν εγχείρημα, οποτεδήποτε κιαν δεχτεί οποιοδήποτε είδους επίθεση, πρέπει να έχει "βάθος άμυνας". Εναλλακτικές λύσεις. Δεν πρέπει, δεν μας επιτρέπεται να την "παίζουμε" ποτέ σε στυλ "όλα για όλα". Θα είναι καταστροφή.

ερ: Οπότε κατάληψη τέλος.

απ: Η συγκεκριμένη, ναι. Αλλά δεν μας χάλασε. Και φυσικά, επειδή το πρόβλημα του χώρου εξακο- λουδεί να υπάρχει, και όλες οι υπόλοιπες παράμε- τρώ του επίσης, κάποια στιγμή θα ξανακάνουμε κατάληψη. Το έχουμε पेι.

ερ: Θα περιγράψεις την τωρινή κατάσταση της Λέσχης; Από άποψη υλικού, κατατεθειμένης εργα- σίας...

απ: Λοιπόν. Ένα ένα. Υπάρχει η δανειατική βιβλιοθήκη, που έχει πάνω από 1000 τίτλους, 1100 ίαως, θεωρητικά, ιστορικά, πολιτικά βιβλία. Όλα αυτά είναι καταλογογραφημένα ηλεκτρονικά, σε "ε-κάρτες", με στοιχεία, περιεχόμενα, κλπ, ώστε αν κάποιος ξέρει τι θέμα ψάχνει να μην χρειάζεται να πάει στη βιβλιοθήκη. Κάνει αναζήτηση στον υπο- λογιστή με έναν συγκεκριμένο τρόπο, και έχει προ- στά του τους τίτλους που πιθανόν τον ενδιαφέρουν, με τα στοιχεία ώστε να διαλέξει. Δανειζεται το βιβλίο και σε κάποιο εύλογο χρονικό διάστημα πρέ- πει να το επιστρέψει. Εδώ έχουμε βάλει υψηλά στά- νταρ: λέμε ότι κάπου στις 5000 βιβλία θα είναι μια αξιοπρεπής βιβλιοθήκη.

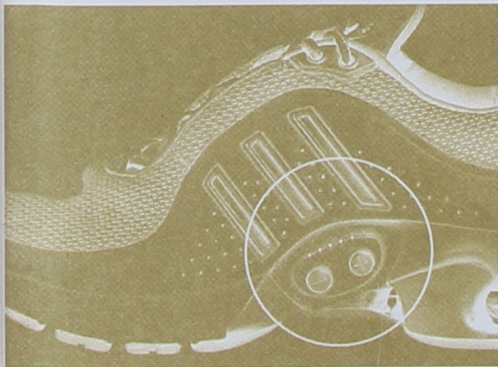
Πάμε στην *μνήμερή*. Εδώ υπάρχουν περίπου 4.500 εγγραφές των περιεχομένων πολιτικών εντύ- πων του "χώρου", όχι μόνο σημερινών, αλλά και παλιότερων. Από την αναρχική εφημερίδα "Άλφα" μέχρι τον "Σχολιαστή" και από... μέχρι... Ό,τι τέλος πάντων έχουμε καταφέρει να συγκεντρώσουμε μέχρι στιγμής. Κι εδώ - όπως παντού - δουλεύει το ίδιο σύστημα: ηλεκτρονικό ψάξιμο, βρίσκεις τίδες, και μετά παίρνεις το πρωτότυπο, δαξίζεις φωτοτυπία αυτό που θές, και τέλος. Υπάρχει ανάλογα ένας αριθμός ηλεκτρονικών εγγραφών για έντυπα δρό- μου και προκηρύξεις - δεν τον ξέρω τον αριθμό. Υπάρχουν επίσης περίπου 700 αφίσες, ίσως και περισσότερες, για τις οποίες είχε αρχίσει η φωτο- γράφηση και ηλεκτρονική αρχειοθέτηση αλλά έχει σταματήσει προς το παρόν.

Πάμε στην *τεκμηρίωση*. Εδώ γίνεται η περισσώ- τηρ δουλειά μέχρι αυτή την στιγμή. Είναι η καταλο- γογράφηση καθεστωτικών εφημερίδων, περιοδικών, ντόπιων και ξένων, βασικά αγγλόγλωσσων. Εδώ υπάρχουν περίπου 57.000 εγγραφές με περιεχόμε- να ελληνικών εφημερίδων, από 5 έως 8 εφημερί- δες κάθε μέρα, άρθρα, ρεπορτάζ, ειδήσεις, κλπ - συστημικά από το 1999 και μετά, οπωραδικά και πιο πριν. Υπάρχουν και αρκετές παλιότερες εφημερί- δες, από τί δεκαετία του '50 και μετά, αλλά δεν έχουμε προλάβει να τις δουλέψουμε. Υπάρχουν επί- σης κάτι παραπάνω από 3.000 εγγραφές για άρθρα και ρεπορτάζ των περιοδικών economist, time και newweek. Υπάρχουν ακόμα άλλες 3.000 εγγραφές από δημοσιεύσεις σε διάφορες καθεστωτι- κές ιστοσελίδες (δουλεία που κάνει ένας καλός σύντροφος που δεν συμμετέχει στη Λέσχη) μαζί φυσικά με τα ίδια τα αρχεία αυτά. Κι εδώ πάλι η αναζήτηση γίνεται με βάση κατηγορίες, λέξεις κλει- διά, κλπ.

Τεχνολαγγεία και κοινωνικές σχέσεις >

Το τελευταίο κατόρθωμα στον ευαίσθητο και πολλά υποσχόμενο τομέα των παπουτσιών: ηλεκτρονικός πάτος, από την αντίντας. Με "αισθητήρες εδάφους" και "δύο σκάλες προσαρμογής" σε "σκληρό ή μαλακό" περπάτημα.

Γιατί ο καπιταλιστικός κόσμος χωρίζεται στα δύο. Σ' αυτούς που τρέχουν λεύτεροι σε digital λεωφόρους και στους άλλους που τους εμποδίζουν ακόμα και να περπατήσουν. Αυτοί οι τελευταίοι είναι που φτιάχνουν, στα άθλια workshops του πλανήτη, όχι μόνο το τελευταίο αλλά και όλα τα προηγούμενα μοντέλα των αθλητικών (και όχι μόνο) γκάτζετς... κρίκους στη σκλαβιά τους.

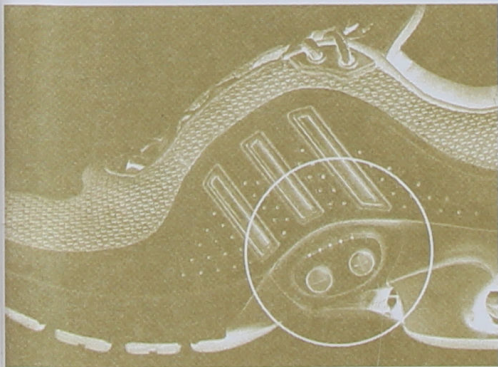
Ποιός άσχετος λέει ότι τα mcdonalds είναι "κακό πράγμα"; Να, εδώ: μάνι μάνι δυο (αυριανοί) αμερικάνοι στρατιώτες λιγότεροι! Φάτε ρε, φάτε τα όλα! **Τιγκάρετε τη μπάκα χάμπουργκερ και πατάτα!** Ζήτω η παχυσαρκία και η χολυστερίνη, αμερχορτάτος δε θα μείνει!

Τεχνολαγγεία και κοινωνικές σχέσεις >

Το τελευταίο κατόρθωμα στον ευαίσθητο και πολλά υποσχόμενο τομέα των παπουτσιών: ηλεκτρονικός πάτος, από την αντίντας. Με "αισθητήρες εδάφους" και "δύο σκάλες προσαρμογής" σε "σκληρό ή μαλακό" περπάτημα.

Γιατί ο καπιταλιστικός κόσμος χωρίζεται στα δύο. Σ' αυτούς που τρέχουν λεύτεροι σε digital λεωφόρους και στους άλλους που τους εμποδίζουν ακόμα και να περπατήσουν. Αυτοί οι τελευταίοι είναι που φτιάχνουν, στα άθλια workshops του πλανήτη, όχι μόνο το τελευταίο αλλά και όλα τα προηγούμενα μοντέλα των αθλητικών (και όχι μόνο) γκάτζετς... κρίκους στη σκλαβιά τους.

από τον καρεκλοκένταυρο μάζα στον καρεκλοκένταυρο μπάζα > "Στην εποχή έξαρσης της τρομοκρατίας που ζούμε, οι υπάλληλοι των γραφείων νοιώθουν ευάλωτοι... Οι σχεδιαστές της Ecco ενσωμάτωσαν σ' αυτή τη λιτή καρέκλα γραφείου ένα πυρίμαχο μπουφάν, ένα κουτί πρώτων βοηθειών, σκονίι και κοφτερά εργαλεία..." Έτσι ξεκινάει η παρουσίαση ενός νέου μοντέλου καρέκλας γραφείου που βραβεύτηκε σε διαγωνισμό διομηχανι- κού σχεδίου πρόσφατα. Το θέμα του διαγωνισμού ήταν η προσαρμογή νέων τεχνολογιών σε αντικείμενα για χρήση σε συνθήκες "έκτακτης ανάγκης" (και μην αναρωτηθείτε πώς τους ήρθε να κάνουν τέτοιοι high tech διαγωνισμό!)

Οι γιγάνηδες παριστάνουν ότι κάθονται σε αναμένα κάρβουνα. Κατά τη γνώμη μας θα έπρεπε οι καρέκλες τους να γίνουν όπως των πολεμικών αεροπλάνων - να πατάνε ένα κουμπί και να εκτινάσσονται... κατευθείαν πάνω στο ταβάνι! Χαλκομανία. Αλλά μπλοφάρουν. Στο πυρίμαχο μπουφάν θα σκουπίζουν τα πόδια τους, στο κουτί πρώτων βοηθειών θα βάζουνε τις ντρόγκες τους, και το σκονίι θα το χρησιμοποιήσουν στον επόμενο γύρο χρηματιστικών χρεωκοπιών.

Δεν είναι αστειό όμως η ιδανική φιγούρα του τριτογενή τομέα να κάθεται πάνω σε ένα φυτάρι και μια "σκύλα"; Ποιός μαλάκας εφευρέτης σκέφτηκε ότι οι γραφιάδες άμα χεστούνε απ' τον φόδο τους γίνονται σκα- φτιάδες; Στην περίπτωση που του χρειαστούν αυτά τα σωστικά εργαλεία, ο μέσος γραφειοκράτης μόνο στον πάτο του θα μπορεί να τα βάλει!

ένας ακόμα τριτοκοσμικός πόλεμος >

Γράφεται (Fe, Mn)(Ta, Nb)₂O₆. Ονομάζεται "οξείδιο του σιδήρου μαγνησίου τανταλίου νιοβίου". Είναι το πρωτογενές ορυκτό υλικό απ' την επεξεργασία του οποίου παράγεται το κράμα κολουμπήτη / τανταλίου, εν συντο- μία coltan. Και το coltan είναι ο χρυσός της βιομηχανίας ηλεκτρονικών: χάρη στις θερ- μοχωρητικές και ηλεκτραγώγιμες ιδιότητές του χρησιμοποιείται στην κατασκευή τσιπ και επεξεργαστών σε κινητά τηλέφωνα, υπολογιστές, dvd players. Και κοτσόλες ηλε- κτρονικών παιχνιδιών. Τίποτα ενοχλητικό.

Αυτή την στιγμή το μεγαλύτερο μέρος της παγκόσμιας παραγωγής τανταλίου, γύρω το 70% χοντρικά, προέρχεται από ορυχεία της Αυστραλίας. Αλλά καθώς η ηλεκτρονική βιο- μηχανία επεκτείνει τα αγαθά της με καλπάζοντα ρυθμό πρέπει να φροντίσει το μέλλον των πρώτων υλών της (και της εργασίας για την εξόρυξή τους). Και ενώ μόνο το 15% της σημερινής πείνας για ταντάλιο καλύπτεται από εδάφη της κεντρικής αφρικής, οι εκτιμήσεις, οι έρευνες, οι χαρτογραφήσεις, κρατικές ή εταιρικές, δείχνουν ότι σ' αυτήν την περιοχή του κόσμου ίσως βρίσκεται ακόμα και το 80% των παγκόσμιων αποθεμά- των τανταλίου. Με "κέντρο" την "δημοκρατία του Κονγκό". Κι εδώ τελειώνει η χημεία των υλικών για να αρχίσει η πολεμική γεωγραφία του καπιταλισμού.

Ο δικτάτορας της κατ' ευφημισμό δημοκρατίας του Κονγκό Laurent Kabila υποστηρί- χτηκε διεθνώς το 1997 όταν ανέτρεψε το προηγούμενο καθεστώς, ακριβώς επειδή στα ανατολικά εδάφη του κράτους του υπάρχουν πλούσια κοιτάσματα τανταλίου (και φτηνή εργασία για την εξόρυξή του). Αλλά ο Kabila έκανε το λάθος θα κρατικοποιήσει τον απρί- λιο του 1998 τους σιδηροδρόμους του Κονγκό, ανακοινώνοντας ότι σκέφτεται να κάνει κάτι ανάλογο και σε άλλες βιομηχανίες. Το παρατράβηξε. Οπότε το καλοκαίρι του 1998 στρατός των γειτονικών κρατών της Ρουάντα και της Ουγκάντα εισέβαλε στο Κονγκό καταλαμβάνοντας μεγάλο μέρος των εδαφών του με κοιτάσματα τανταλίου. Αποχώρη- σαν επίσημα πρόσφατα (κατόπιν "ειρηνευτικών συμμοριών") μόνο για να αφήσουν πολυπληθείς συμμορίες ενόπλων στο πόδι τους, να κάνουν την ίδια δουλειά: να εξασφα- λίζουν την ομαλή τροφοδοσία φτηνού τανταλίου προς τους παγκόσμιους γίγαντες της ηλεκτρονικής βιομηχανίας. Από την Intel μέχρι την Sony... Επιπλέον στις αρχές του Ιούνη του 2004 κάποιιοι καραβανάδες πήγαν να "ρίξουν" τον υιό Kabila που πήρε τη προ- εδρική θέση του πατρός μετά την δολοφονία του....

Πώς εξασφαλίζεται η ομαλή ροή του "χρυσού" των ηλεκτρονικών; Με την διαρκή βία. Από το 1998 τουλάχιστον 10.000 νεκροί και 200.000 πρόσφυγες είναι ο "απολογισμός" του διακρατικού και στη συνέχεια του γκαγκστερικού πολέμου στα ανατολικά του Κον- γκό. Που είχε σαν αποτέλεσμα να διωχθούν οι νόμιμοι εργάτες των υπο κατοχήν ορυχει- ων (υπο άγρια εκμετάλλευση φυσικά αλλά υπάρχουν και ακόμα χειρότερα) και να αντι- κατασταθούν από παιδιά ή φυλακισμένους των συμμοριών. Δουλειά σκλάβων: υπολογί- ζεται ότι το 30% των παιδιών στο νοτιοανατολικό Κονγκό δουλεύουν σε "νόμιμα" ή "παράνομα" ορυχεία τανταλίου.

Ενώ το "νόμιμο" μετάλλευμα ακολουθεί την συμβατική διαδικασία εμπορίου, το "παρά- νομο" περνάει στα γειτονικά κράτη της Ουγκάντα και της Ρουάντα (που έχουν επίσης κάποια ορυχεία) για "ξέπλυμα". Έτσι για παράδειγμα η Ουγκάντα, ενώ πριν την εισβολή στο Κονγκό εξήγε 2,5 τόνους το χρόνο, το 1999 έφτασε τους 70. Από κει υποπρομηθευ- τές, προμηθευτές, εργοστάσια επεξεργασίας κλπ οδηγούν το μέταλλο στους κατασκευα- στές ηλεκτρονικών. Κι από κει στην κατανάλωση μέσα στις έξυπνες συσκευές, στα ωραία κι έξυπνα γκάτζετς....

Από καιρό σε καιρό η "διεθνής κοινότητα" (δηλαδή: η διεθνής των αφεντικών) μέσω της φάρσας που λέγεται ΟΗΕ ανακοινώνει ότι ανησυχεί για την κατάσταση στο ανατολι- κό Κονγκό. Όλο και κάποιοι κυανόκρανοι ειρηνευτές πηγαиноέρχονται στην περιοχή για να κάνουν την ίδια δουλειά που κάνουν κι αλλού: τους τροχονόμους στις εκκαθαρίσεις των "περιπτών" πληθυσμών και τους πρόσκοπους στο βασίλειο του τρόμου. Το ταντάλιο πάντως φτάνει κανονικά στις κατασκευαστικές ηλεκτρονικών του βορρά οι οποίες σταυ- ροκοπιούνται με τη σειρά τους για την "τύχη" της κεντρικής Αφρικής: "Δεν μπορούμε να ξέρουμε από που μας έρχεται αυτή το ταντάλιο γιατί στη διακίνησή του αλλάζει πολλά χέρια. Εμείς πάντως είμαστε νόμιμοι να και τα παραστατικά..."

Και τί έγινε; (θα πείτε...) Ούτε τύψεις ούτε έλεος - η ζωή είναι video game!!

κι έτσι η ασφάλεια γίνεται ο ευρύτετης χρήσης κωδικός της αναδιοργάνωσης... Της αναδιοργάνωσης της εργασίας, του ελεύθερου χρόνου, κλη κλη.

Ένας μπιστορεπόρτερ (δεν έχει σημασία ποιός, ούτε από ποιά μίντια, κάθε σαθράό μέσο εξημέρωσης έχει τους επίθετους σύνδεσμούς του με το γραφείο τύπου των σωμάτων ασφαλείας...) περιγράφει στις 28/6 το "τριπλό στοίχιμα" για την ολυμπιακή ασφάλεια. Αυτά που λέει - πώς απ' τις γραμμές - δίνουν καλή λαβή για περιγραφή των μεθοδεύσεων.

Διαβάζουμε: *"Για την ασφάλεια των Αγώνων εμπλέκονται 75 φορείς, που υπάρχουν σε περίπου 10 υπουργεία. Ο συντονισμός αυτών των φορέων πρέπει να είναι απόλυτος και αυτή είναι μια συνθήκη που δεν έχει ως τώρα επιτευχθεί ούτε στις ασκήσεις. Είναι γεγονός ότι οι εμπλεκόμενοι φορείς ανήκουν σε δύο κατηγορίες δημοσίων λειτουργιών. Από την μια είναι οι ένστολοι (Στρατός, Αστυνομία, Λιμενικό, Πυροσβεστική) των οποίων η ιεραρχική διάρθρωση είναι αυστηρή, και από την άλλη είναι οι υπάλληλοι δεκάδων οργανισμών με μια κάπως χαλαρή δημοσιουπαλληλική νοοτροπία. Αυτή η διαφορά έχει ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη διαφορετικών ταχυτήτων στη διάχυση των εντολών και στο βαθμό αναπόκρισης σ' αυτές..."*

STOP για μετάφραση.

Πίσω από φορείς, υπουργεία, υπηρεσίες και λοιπά έχουμε εργασία του τριτογενούς τομέα. Μπορείτε να βάψετε στο μυαλό σας πόσες διαφορετικές "ειδικότητες" χρειάζονται για την εξυπηρέτηση ενός φαινομένου μαζικής κατασάφησης - και λίγες θνάσι που θα ακεφτείτε. Δεν αλλαζει τίποτα: πρόκειται για εργασία, σ' έναν τομέα [τον τριτογενή] που ο "υποκειμενικός" παράγοντας έχει την σημασία του. Λέει λοιπόν ο μπιστορεπόρτερ: αυτήν την εργασία (που μας χρειάζεται για την "ασφάλεια των αγώνων") την έχουμε οργανωμένη με δύο τρόπους. Με στολή (ιεραρχία, καθετοποίηση, αυστηρή υπακοή κλη) και χωρίς στολή (θεωρεί πως αναφέρεται σε "δημοσίες" εργασιακές λειτουργίες αν και ξέρει πως μπλέκονται και οι τρεις εκδοχές μαζί: δημοσίες υπηρεσίες, ιδιωτικές εταιρείες και μ.κ.ο./εθελόντες).

Ποιά είναι τώρα το πρόβλημα; Υπάρχουν διαφορετικές ταχύτητες "στη διάχυση των εντολών και στον βαθμό αναπόκρισης σ' αυτές" μεταξύ της εργασίας υπηρεσιών με στρατιωτική οργάνωση και της εργασίας υπηρεσιών χωρίς δικίες και ταγματάρχες. Με άλλα λόγια η στρατιωτικοποιημένη υπηρεσία είναι πιο γρήγορη. Αν τώρα αυτές οι δύο μορφές εργασίας (η στρατιωτικοποιημένη και η όχι στρατιωτικοποιημένη) είναι να "συνεργάζονται" τότε οι "διαφορές ταχύτητας" θα μπορούσαν να σημαίνουν ακόμα και μπλοκάρισμα του συνολικού μηχανισμού. Του μηχανισμού διαβίβασης εντολών και υπακοής....

Φυσικά δεν τίθεται θέμα να "αποστρατιωτικοποιηθούν" οι μεν τομείς εργασίας ώστε να γίνουν το ίδιο "αργοί" με τους άλλους, και να εξοφάνιστεί η διαφορά ταχύτητας... Το ανάποδο πρέπει να γίνει: να στρατιωτικοποιηθούν όλοι οι [απατούμενοι] τομείς εργασίας υπηρεσιών ώστε να είναι συμβατοί με τις "υψηλές ταχύτητες" του στρατού και της αστυνομίας. Συμπέρασμα: ο μιλιταρισμός αυτοματισμός (απόλυτος επειδή ακριβώς είναι ιεραρχημένος) είναι το ιδανικό για κάθε εργασία υπό το πρίσμα της ασφάλειας. (Δεν χρειάζονται όμως πρωτοβουλίες;)

Πάμε παρακάτω στον μπιστορεπόρτερ: *"Η προαβασιμότητα στις ολυμπιακές εγκαταστάσεις, κυρίως τις ημέρες που αναμένεται κοσμοσυρροή στο Ολυμπιακό Στάδιο ή σε άλλα μεγάλα στάδια, αποτελεί σημαντική παράμετρο της ασφάλειας. Για παράδειγμα, εάν στην τελετή έναρξης η ροή των θεατών δεν ρυθμιστεί με χειρουργική ακρίβεια, ενδέχεται χιλιάδες άτομα με εισιτήρια να μείνουν έξω από το Στάδιο, για να μη γίνει η παραμικρή έκπτωση στα μέτρα ασφάλειας. Μια απειλή για τοποθέτηση βόμβας μπορεί να αγνοηθεί στρατηγικά, εάν υπάρχει η βεβαιότητα για τήρηση των προβλεπόμενων μέτρων μέχρι κεραίας. Αντιθέτως, ίσως χρειαστεί να εκκενωθούν χώροι, εάν για παράδειγμα 5 χιλιάδες θεατές μπειν με συνοπτικούς ελέγχους σ' ένα στάδιο κάτω από πίεσις*

Επιβεβαιώνοντας (με τις μικρές του δυνάμεις!) την αναδυόμενη στρατιωτικοποίηση της εργασίας (δηλαδή την υπερένταση της εκμετάλλευσης...) γνωστό μαγαζί γνώια συγκρίνει την ταχύτητα των δικικιστών διανομένων του με εκείνην ενός στρατιωτικού σώματος. (Πιθανόν να πέρασει στον διαφημιστή η ιδέα να πει "πιο γρήγορα μόνο τα ασθενοφόρα", αλλά θα προκαλούσε άσχημο συνειρμό).

Θα έχουν άδικο τώρα οι ντελιβεράδες (και) της συγκεκριμένης επιχείρησης να παραδίδουν τα πακέτα "έτοιμου φαγητού" σε κατάσταση upsidedown; Δεν μπορείς να περιμένεις από έναν πυροσβέστη τίποτ' άλλο από το να σου σερβίρει το κέσσι με τη μάνικα - έτσι δεν είναι;

εκπρόθεσης κοσμοσυρροής. Να λοιπόν μόνον ένας τομέας στον οποίο ο κακός συντονισμός μπορεί να έχει δραματικά αποτελέσματα". Ξανά STOP για μετάφραση.

Η "προαβασιμότητα" και η "ροή" αφορούν κάθε έναν απ' τους μαζάκες καταναλωτές/μάζα, και όλους μαζί. Στην ουσία μάστιχα όχι μόνο την μάζα των συγκεκριμένων φιλάθ(ι)ων αλλά και κάθε άλλου είδους μαζική κατασάφηση σε δημόσιο πραγματικό χώρο. "Χειρουργική ακρίβεια" στην ρύθμιση της "ροής" καταναλωτικού κρέατος που οδεύει προς τις πύλες ενός σταδίου (ή ενός πολυκαταστήματος, ή ενός show...) σημαίνει "προγραμματισμό" και "timing" για κάθε έναν θεατή χωριστά. Έτσι ώστε οι αρμόδιες υπηρεσίες ασφαλείας να τον ψάξουν όπως πρέπει... Αυτό εν πάσει περιπτώσει είναι το ιδανικό. Αλλά είναι επιφύκτο;

Και πάλι η στρατιωτικοποίηση θα έδινε την "λύση" - αν και, για να είμαστε ρεαλιστές, κάτι τέτοιο είναι ακόμα δύσκολο (όχι όμως ακατόρθωτο). Αν, για παράδειγμα, οι κάτοικοι των εισιτηρίων χωρίζονταν σε μικρότερα σύνολα (ανάλογα με τον ήγωνα του εισιτηρίου, ή την θύρα, ή...) και υπήρχε για κάθε σύνολο κάποιο είδους συγκεκριμένη "προσυγκέντρωση", τότε η "ροή" όλων αυτών, κομματισμένη σε μικρότερες ποσότητες, θα μπορούσε να ελεγχθεί καλύτερα. Διαδικασία check in. Μόνο που η επιτυχία μιας τέτοιας "διαχείρισης μαζικής ανθρώπινης ροής ελεύθερου χρόνου" (που θα ήταν το ανάλογο της διαχείρισης "μαζικής ανθρώπινης ροής εργασίας", με την διαφορική οργάνωση των ωραρίων, την εξομίκευση του κυνηήματος της κάρτας, κλη) θα σήμαινε αυτοπειθαρχία του ίδιου του μαζικού καταναλωτή/θεατή. Τί ώρα λέει το εισιτήριο ότι αρχίζει η παράσταση; Στις 8. Τί ώρα πρέπει να βρίσκομαι στη "θέση προσυγκέντρωσης και ελέγχου"; Στις 4, ή στις 4.30, ή στις 5, ή στις 6. Θα είμαι εκεί. Πειθαρχία απαραίτητη λοιπόν - διαφορετικά "χιλιάδες άτομα με εισιτήρια θα μείνουν έξω". [Μεταξύ μας αυτό είναι δύσκολο κόλλη αν αυτά τα χιλιάδες άτομα δεν έχουν αφομοιώσει καλά το μάθημά τους. Γιατί τα εξοργισμένα πλήρη των καταναλωτών γηπέδου κάνουν κάτι ντου...]

Κι ερχόμαστε στο τελευταίο σημείο, που μόνο τελευταίο δεν είναι. Αφορά την "αιτία" της απαίτησης για συγχρονισμό των υπηρεσιών ασφαλείας και για χειρουργική ακρίβεια στη ροή θεατών: το να αγνοηθεί στρατηγικά η απειλή για τοποθέτηση βόμβας... Αυτό είναι το κερασάκι στον "ποιοτικό έλεγχο ασφαλείας": αν τόσο οι μηχανισμοί όσο και οι πελάτες τους έχουν τηρήσει τις εντολές μέχρι κεραίας, τότε - λέει ο μπιστορεποισιογράφος, δηλαδή οι ανώτεροί του - οι μηχανισμοί (αλλά όχι οι πελάτες!) μπορούν να παραστήσουν ότι έχουν την στρατηγική βεβαιότητα πως αποκλείεται να έχει "περάσει" μέσα στην καταναλωτική μάζα μία βόμβα... [Το ευχόμαστε κι εμείς, αλλά για τους αντίθετους με τ' αφεντικά λόγους].

Ο συλλογισμός φαίνεται τόσο λογικός και στέρεος όσο ο εξής: από την στιγμή που μια σωλήνα κατασκευάστηκε αποκλείεται να τρυπήσει οπουδήποτε. Στην πραγματικότητα βέβαια οι μηχανισμοί (και όχι οι πελάτες του θεάματος!) ξέρουν ότι δεν μπορεί να υπάρχει καμμία τέτοια "στρατηγική βεβαιότητα ασφαλείας". Το αντίθετο μάλιστα: είναι καθήκον των ίδιων αυτών των μηχανισμών να παράγουν ή/και να διαχειρίζονται στρατηγικά την αβεβαιότητα, την ανασφάλεια, τον φόβο!

Οπότε το ζητούμενο του να αγνοηθεί στρατηγικά η απειλή, σημαίνει δύο βασικά πράγματα. Πρώτον ότι αυτή η "αγνόηση" έχει μετατραπεί ήδη σε προληπτικό γενικευμένο πανικό, μοριακή αυτοπειθαρχηση, κοινωνικό μιλιταρισμό. Και δεύτερον ότι μερικές δεκάδες, ή και εκατοντάδες κομματισμένοι θεατές/καταναλωτές, σε τελευταία ανάλυση, δεν είναι στρατηγικός εχθρός του συμπλέγματος της ασφάλειας. Και τί έγινε δηλαδή αν τελικά υπάρχει όντως βόμβα; Και τί έγινε αν οι "τρομοκράτες" αποδειχθούν απειλησματικότεροι από τα "μέτρα ασφαλείας"; Το πρωτάθλημα συνεχίζεται με νέους γύρους φόβου και στρατιωτικοποίησης!

Αλήθεια: ξέρετε κανέναν που έχει πληρώσει τα κερατιάκια για να μην χάσει τους αγώνες;

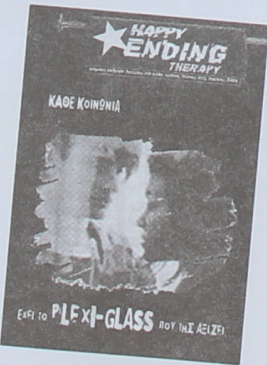
μήπως ψάχνετε για καλοπληρωμένη δουλειά αφεντικού; Αν ναι.... κάντε αίτηση για συμμετοχή στο νέο reality show (από σεπτέμβρη και στην ελλάδα!): δώδεκα επιλεγμένα άτομα να μονομαχήσουν μέχρι την τελική νίκη του ενός σε επίδειξη προσόντων ανθρωποδιοίκησης... Ο νικητής θα προσληφθεί αμέσως σαν manager με αποδοχές 200 χιλιάδες ευρώ τον χρόνο... Αλλά και οι υπόλοιποι έντεκα χαμένοι δεν θα πάνε. Όλο και κάποιος θα τους εκτιμήσει... (Δεν κάνουμε άλλο σχόλιο εκτός απ' αυτό: πόσο δίκιο έχουν όσοι λένε ότι η βασική λειτουργία των media είναι η μεσολάβηση - τελεία και παύλα!!!)

οργή μου προλετάρισσα αν απεργήσεις χάθηκα!

κυκλοφορούν - κυκλοφορούν - από χέρι σε χέρι - κυκλοφορούν - κυκλοφορούν

ενάντια στα ΜΜΕ - από την ομάδα **προδότες εθνικής συνειδησης** **ΙΟΥΝΙΟΣ 2004**

HAPPY ENDING THERAPY **ΙΟΥΛΙΟΣ 2004**

παπαριές του κεντρικού βιδοσφίχτη > Όχι ότι περνάνε τα παραμύθια, αλλά καλό είναι να τα γράφουμε. Οι κάμερες που έχουν φυτέψει στην Αθήνα θα μείνουν, λέει, και μετά τους αγώνες... για κυκλοφοριακούς λόγους...

Λοιπόν. Αν έχουν φυτέψει 1200 από δαύτες και τις θέλουν για να παρακολουθούν την κυκλοφορία, τότε χρειάζονται 2400 υπαλλήλους (σε δύο βάρδιες, το βράδυ άστο) που να βγάζουν τα ματάκια τους στην οθόνη μετρώντας αυτοκίνητα... για μια δουλειά (ρύθμιση κυκλοφοριακών προβλημάτων) που ως τώρα την έκαναν με δύο (2) υπαλλήλους και ένα ελικόπτερο, όταν χρειαζόταν... Οπότε, αφού θα βρει τόσος κόσμος δουλειά και θα φάει ψωμάκι, ας πάει και το παλιόμπελο.

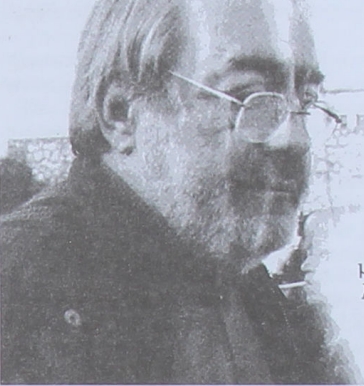
Αλλά όχι. Τις κάμερες στο δρόμο δεν τις θέλουν για να ελέγχουν την κυκλοφορία γενικά κι αόριστα, ούτε για να φωνάζουν στις γριές να μην στέκονται μεσ' τη μέση των διασταυρώσεων. Τις κάμερες και τα σέα τους τις θέλουν για ειδικό έλεγχο στους δρόμους που στριγγίζεται σε βιντεοσκοπήσεις, σε ζουμαρίσματα, κλη κλη "χωρίς να εκτίθεται σε κίνδυνο το προσωπικό". Το πολύτιμο προσωπικό της αστυνομίας....

Δεν χρειάζεται βέβαια να πούμε ότι και οι μπάτσοι, όπως όλοι οι σχετικοί με την ασφάλεια, από τους ιδιοκτήτες οπτιών μέχρι τους μαγαζάτορες, πέφτουν θύματα του ίδιου τους του τεχνολογισμού. Οι σαβαροί "εγκληματίες" του δρόμου (αν και η πλέον εγκληματίες είναι των σαλονιών) θα πάρουν τα μέτρα τους και θα τις έχουν τις κάμερες γεμισμένες. Εκείνοι που θα στριμωχτούν είναι οι μικροπαραβάτες, από τους παραβάτες του κ.ο.κ. μέχρι τους πορτοφολάδες. Και φυσικά οι "πολιτικοί παραβάτες". (Όσο για το μπανιστήρι που θα κάνουν οι μπάτσοι μέσα απ' τις κάμερες....)

Όλα αυτά υπό την προϋπόθεση ότι οι 1200 κάμερες θα μείνουν ανηρέες μέχρι το τέλος. Αλλά στα ελληνικά πεζοδρόμια δεν αντέχουν πάντα όλα τα φυτευτά είδη. (Α. Είχαν στήσει και μία κάμερα πάνω στο λόφο του Στρέφου που, ως γνωστόν, έχει μεγάλο traffic.... Κάποιοι πήγαν και την χάλασαν, μάλλον επειδή δεν ταίριαζε με το τοπίο. Εντάξει, δεν θα λείψει.... Αρκεί οι μάγκες να σιγουρεύτηκαν ότι δεν υπήρχε άλλη κάμερα που να σηματούει την λεγόμενη. Ξέρετε τώρα, αυτές οι παιδιούλες που αρέσουν ιδιαίτερα στις αρχές....)

κυκλοφορεί το τεύχος με τις εισηγήσεις των ανοικτών συνελεύσεων των μπτροπολιτικών συμβουλίων (χειμώνας 2003 - καλοκαίρι 2004)

- video games, η ηλεκτρονική τάξη των κοινωνικών σχέσεων
- κούριερ στο μπτροπολιτικό εργοστάσιο
- αθλητισμός, ιδεολογία, παραγωγή, μιλιταρισμός
- η ψυχολογικοποίηση των κοινωνικών σχέσεων

σαν δικασμένοι από καιρό, από ποιούς όμως; Οι 5 κατηγορούμενοι για συμμετοχή στον Ε.Λ.Α. πορεύονται στο τέλος της δίκης τους στο περιθώριο του "δημόσιου ενδιαφέροντος" - και δεν εννοούμε το μηντιακό ενδιαφέρον....

Η δημοκοπία του θεάματος που κράτησε την δίκη της 17Ν στον αφρό από διάφορες και διαφορετικές μεριές έκανε το καθήκον της. Είτε μιλάμε για το "αντιτρομοκρατικό" καθήκον του κράτους, είτε μιλάμε για το "αντικρατικό" καθήκον διάφορων... Τώρα έχει μείνει μόνος του ο Χρήστος Τσιγαρίδας να υπερασπίζεται λιγότερο τον εαυτό του και περισσότερο την ιστορία του Ε.Λ.Α., κι όχι μόνο του Ε.Λ.Α. Και οι άλλοι 4 να παλεύουν να αποδείξουν την αθωότητά τους.

Αν η δίκη της 17Ν θεωρήθηκε μια φορά στημένη, η δίκη των 5 κατηγορούμενων για συμμετοχή στον

Ε.Λ.Α. είναι εκατό φορές στημένη. Και υπόθεση διαζυγίου να αφορούσε, τα δικαστικά καραγκιοζιλίκια της θα προκαλούσαν γέλια μέχρι δακρύων. Αλλά δεν είναι υπόθεση διαζυγίου, αν και στα απόνερα ενός διαζυγίου είναι που προσπαθούν να "σταθεί" το κατηγορητήριο. Ποιούς βολεύει όμως αυτή η φάρσα;

Η απάντηση "το κράτος" είναι αλήθεια, αλλά μισή αλήθεια. Με όλους τους κινδύνους των μισών αληθειών. Οπωσδήποτε ο τρόπος που προχωράει η δίκη αυτή φωνάζει από μακριά ότι για τις κρατικές υπηρεσίες οι συγκεκριμένοι κατηγορούμενοι είναι αυτοί που "περίσσεψαν" από διάφορους διακανονισμούς: αν και τίποτα δεν κολάει σε βάρος τους επιστρατεύεται κάθε πιθανό και απίθανο χάλκεμα για να καταδικαστούν. Αν όχι όλοι, κάποιοι. Έτσι, για να υπάρχουν κάποιοι "του Ε.Λ.Α." στη φυλακή.

Από την άλλη μεριά η όλο τακτ σιωπή των "συνηθισμένων υπερασπιστών θυμάτων σκευωριών" και το όλο χάρη σφύριγμά τους στον αέρα, είναι εντυπωσιακά στοιχεία αυτής της δίκης. Έχοντας υπόψη την "συνήθη αγανάκτηση" διαφόρων σε άλλες περιπτώσεις του παρελθόντος (με τελευταία την δίκη της 17Ν) και τις σχέσεις που έχουν όλοι αυτοί με τα μήντια όταν είναι να κάνουν τον σχετικό θόρυβο, δεν μπορεί παρά να συμπεράνει κανείς ότι η δίκη και η ενδεχόμενη καταδίκη των συγκεκριμένων κατηγορούμενων βολεύει και άλλους. Πέρα από τους θεσμικούς κατηγορούμενους τους. Το ποιοί μπορεί να είναι αυτοί που βολεύονται δεν το ξέρουμε. Αλλά κάποιες σκέψεις είναι λογικές και αναπόφευκτες.

Ο Ε.Λ.Α., είναι γνωστό αυτό, είχε μια κατά το μάλλον και ήττον "ανοικτή" οργανωτική δομή (σε σχέση με την κλειστή, συγκεντρωτική 17Ν). Στην σχεδόν 20ετή παρουσία της υπογραφής Ε.Λ.Α. είναι λογικό ότι πολύ περισσότερα (αναλογικά πάντα μιλάμε) άτομα έδρασαν κάτω από την "ομπρέλλα" αυτής της υπογραφής. Κατά συνέπεια η δίκη των 5, απ' τους οποίους ο ένας έχει παραδεχτεί (χωρίς να υπάρχουν εναντίον του άλλα στοιχεία!) ότι υπήρξε μέλος της οργάνωσης ενώ οι άλλοι 4 υποστηρίζουν ότι είναι αθώοι (και τα σε βάρος τους στοιχεία είναι, το λιγότερο, γελοία...) μια τέτοια δίκη λέμε δύο πράγματα θα μπορούσε να προκαλέσει: είτε μια πολύ πιο διευρυμένη πολιτική υπεράσπιση τουλάχιστον του ενός (Τσιγαρίδας) και κατακραυγή για την ενοχοποίηση των υπόλοιπων - είτε μια πολύ ένοχη και ύποπτη σιωπή.

Συμβαίνει το δεύτερο. Και μιλάμε για "ένοχη και ύποπτη" σιωπή επειδή είναι γνωστό ότι επί χρόνια η ΕΥΠ έκανε "φιλικές συζητήσεις" με πολλούς και διάφορους... Με πάρα πολλούς, με εκατοντάδες.... Ποιός δεν θα συνέδεε την "ασυνήθιστη" σιωπή γύρω από την δίκη του Ε.Λ.Α., έστω γύρω από την δίκη του Τσιγαρίδα (αν τέλος πάντων κάποιοι βαρέθηκαν να καταγγέλλουν τις σκευωρίες... λέμε τώρα....) με αυτές ακριβώς τις "φιλικές συζητήσεις"; Ποιός δεν θα συνέδεε αυτήν την εκκωφαντική σιωπή (σε σύγκριση, για παράδειγμα, με την επιμελημένη από διάφορες πλευρές μυθοποίηση του Κουφοντίνα) με τις "διαπραγματεύσεις" με τις "παζάρια", ακόμα και τους εκβιασμούς που κάνουν οι κρατικές υπηρεσίες όπου μπορούν; Και ποιός δεν θα πήγαινε λίγο μακρύτερα τον συλλογισμό: ένα "πλήθος" προσώπων σχετικών με βίαιες ενέργειες, χαφιεδόμενο αποδεδειγμένα απ' τα τέλη της δεκαετίας του '70 (υπόθεση Κρουσάλλη...), ένα "πλήθος" που έχει τους λόγους του να ξεχνάει, θα βολέυονταν ή όχι με καταδίκες στην εν λόγω δίκη; Πόσοι και ποιοί βολεύονται απ' το "ξεφόρτωμα" της υπόθεσης Ε.Λ.Α. που κάνει, με τον τρόπο μάλιστα που το κάνει, το ελληνικό κράτος;

Αυτά είναι λογικές απορίες που δεν θα λάβουν απάντηση. Εκείνο όμως που έχει απαντηθεί είναι το εξής: η διαμόρφωση και η ύπαρξη δύο "κατηγοριών" πολιτικών κατηγορουμένων / κρατουμένων, μιας "αριστοκρατίας" (Γιωτόπουλος, Κουφοντίνας, Τζωρτζάτος...) και κάποιων "πληθίων" (Τσιγαρίδας, Αθανασάκης...) με ό,τι αυτό συνεπάγεται, δεν είναι έργο του κράτους ή των μήντια.... Δεν είναι καν (και δεν θα μπορούσε να είναι) η "αυτόματη συνέπεια της διαφοράς κυβικών" των οργανώσεων 17Ν και Ε.Λ.Α.!.... Αυτή η ιεράρχηση των πολιτικών δικών είναι συνειδητή επιλογή της άκρας αριστεράς και της περί αυτήν "αντιεξουσίας". Και τα κίνητρα μπορεί να έχουν σχέση με στιδήποτε άλλο εκτός απ' την έστω και χρεωκοπημένη, έστω αδιέξοδη "συνθησμένη αντίθεση" στο κράτος. Μήπως, για να το πούμε κι έτσι, η ομολογία του Τσιγαρίδα έχει ενοχλήσει; Μήπως η αξιοπρεπέστατη και σεμνή μνήμη του Χ. Κασίμη που κουβαλάει στην καμπούρα του ο σύντροφός του Τσιγαρίδας έχει ενοχλήσει; Τί συμβαίνει;

Αυτό εδώ το περιοδικό είναι απ' τους τελευταίους που θα χειροκροτούσαν τα "συνθησμένα" υπερασπιστικά αλλάλογια/αγαπιόμαστε που έχουν συνοδέψει τις δίκες τις σχετικές με το αντίκρισμα πόλης εδώ και πολλά χρόνια. Θα είμασταν αν τελευταίοι που θα τρώγαμε την φολα μια (εοφλημένης έτσι κι αλλιώς) πολιτικής γραμμής που ξεκινάει απ' τον πιο ακραίο λενινισμό και γίνεται σοσιαλδημοκρατικότερη της σοσιαλδημοκρατίας όταν τα κάγκελα έρχονται κοντά. Είμαστε οι τελευταίοι που ψάχνουν ήρωες και παραμύθια. Είμαστε οι τελευταίοι που θα ζήλευαν τους μπον βιβέρ της - κάποτε - επανάστασης. Δεν μπορούμε όμως να φάμε ούτε το "εγχαρίτωμα" που σιωπηρά έχει επιβληθεί στους κατηγορούμενους της υπόθεσης Ε.Λ.Α., όποιοι κι αν υπήρξαν στο παρελθόν τους, ό,τι και να έκαναν ή να μην έκαναν. Και δεν μπορούμε να φάμε το ενδεχόμενο αυτή η σιωπή να είναι αντίκρουσμα διάφορων "πάρε δώσε"....

Μυθοποίηση και αποσιώπηση είναι οι δυο πλευρές του ίδιου αισχρού νομίσματος: της παραχάραξης της ιστορίας. Στην δίκη της 17Ν το έργο ήταν παραμύθια/και/των/γονέων. Στη δίκη του Ε.Λ.Α. το έργο είναι ρίξτε/τη/μπάλα/έξω. Θεός δεν υπάρχει για να τον επικαλεστούμε. Υπάρχει όμως μνήμη. Και η μνήμη δεν συγχωρεί.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ

Θυμάστε τον αλβανό εγκληματία; Τον εισβολέα της ήσυχης καθημερινότητας, τον πρωταγωνιστή των δελτίων ειδήσεων; Δεν εξαφανίστηκε, αλλά σίγουρα ξεθώριασε. Η μητρόπολη έχει πλέον να αντιμετωπίσει και πιο αναβαθμισμένους φόβους. Η απειλή της **εγκληματικότητας**, βουτηγμένη όπως ήταν μέσα στην ανάγκη των αφεντικών για φθηνή και υποτιμημένη εργασία, είχε ένα πρόσωπο. Ο ρατσισμός που έθρεψε την απειλητική φιγούρα του μετανάστη - εργάτη είχε ένα στόχο. Και όσο πιο συγκεκριμένος φαινόταν (και ήταν) ο στόχος, τόσο πιο πολλές διεξόδους είχε ο φόβος για τον κάθε "τρομοκρατημένο" ιδιοκτήτη. Ας το πούμε μ' έναν άλλο τρόπο: μαζί με τον **αλβανό εγκληματία**, τον μετανάστη εργάτη, πρωταγωνιστούσε επίσης ο **φιλήσυχος πολίτης**, ο έλληνας ιδιοκτήτης. Ο **φιλήσυχος πολίτης** έφερε στο προσκήνιο το αίτημα της ασφάλειας, και πολλές φορές ανέλαβε ο ίδιος την προστασία της ιδιοκτησίας του. Ο **φιλήσυχος πολίτης** έσπρωχνε το νόμο να κάνει το καθήκον του, και πολλές φορές έπαιρνε το νόμο στα χέρια του. Η απαίτηση του **φιλήσυχου πολίτη** για ασφάλεια ανα/γέννησε τη δημόσια τάξη. Έφερε αστυνομικούς στις γειτονίες, σώματα δίωξης λαθρομεταναστών στις πλατείες, ειδικούς φρουρούς στις τράπεζες, συνοριοφύλακες. Τα αφεντικά επένδυσαν σ' αυτό το δίδυμο, στον έλληνα ιδιοκτήτη και τον ξένο εισβολέα, έκαναν τους λογαριασμούς τους πάνω στον ρατσισμό και το φόβο, έπαιζαν και κέρδισαν.

Γνωρίζετε τον ισλαμιστή τρομοκράτη; Σίγουρα όχι. Κανείς δεν τον γνωρίζει, αν και είναι επίσης εισβολέας και πρωταγωνιστής. Η απειλή της τρομοκρατίας δεν έχει πρόσωπο, μόνο τα συμβολικά χαρακτηριστικά μιας αραβικής φιγούρας και τα καταστροφικά της αποτελέσματα. Δεν είναι εδώ μόνο η ιδιοκτησία που απειλείται, είναι η ίδια η ύπαρξη του "δυτικού τρόπου ζωής". Μετά τις 11 Σεπτεμβρίου ένα νέο τοπίο περιβάλλει τους πρωτοκοσμικούς φόβους, η ασφάλεια γίνεται ανάγκη ζωτική, καθολική και αδιαπραγμάτευτη. Πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία λοιπόν, και όχι μόνο στα βουνά του Αφγανιστάν, αλλά επίσης - και κυρίως - μέσα στις μητροπόλεις. Είναι αυτός ο πόλεμος που έχει μεταφερθεί και στην Αθήνα.

Φαίνεται πως παρά τη σημαντική συνεισφορά τους, οι **φιλήσυχου πολίτες** μένουν στο περιθώριο αυτού του νέου τοπίου. Ακόμα και η ανα/γεννημένη δημόσια τάξη μοιάζει αδύναμη, ανεπαρκής. Που να αναζητήσουμε το άλλο μισό του **ισλαμιστή τρομοκράτη**; Ποιά κοινωνική μονάδα θα συμπληρώσει το δίπολο;

Για σκεφτείτε λίγο: ο έλληνας ιδιοκτήτης; ο αγανακτισμένος αγρότης; ο μπάτσος της γειτονιάς; ο δήμαρχος της μηδενικής ανοχής; Μάταιος κόπος. Τα αφεντικά όμως έχουν δώσει την απάντηση πριν από εμάς. Ο

στρατιώτης. Κι έτσι, μέσα από το αναβαθμισμένο αίτημα για ασφάλεια, μέσα από τον υστερικό φόβο της τρομοκρατίας, ξεπηδά ο **μιλιταρισμός**. Ο **στρατιώτης** γίνεται λειτουργικό κομμάτι της κοινωνικής ζωής, εγγυητής της προστασίας, μοναδικός κάτοχος των απαραίτητων "προσόντων". Πάνω σ' αυτό το νέο δίδυμο, στον **πρωτοκοσμικό στρατιώτη** και τον **ισλαμιστή τρομοκράτη**, παίζονται τα νέα παιχνίδια του κεφάλαιου, όχι μόνο στην Ελλάδα πια, αλλά σε ολόκληρη την υφήλιο. Η **μιλιταριστική ιδεολογία** και οι φορείς της όχι μόνο απενοχοποιούνται απ' όσα θα είχε να τους προσάψει μια κοινωνία σε καιρό ειρήνης, αλλά αντίθετα, μπαίνουν στην "πρώτη γραμμή". Όπως γίνεται σε καιρό πολέμου. Πρόκειται για σύμπτωση;

Πόσο απέχει η Αθήνα από το Τελ Αβίβ; Το Παρίσι; Τη Ρώμη; Τη Μαδρίτη; Μεσολαβούν κάποιες εκατοντάδες χιλιόμετρα! αλλά και μερικές χιλιάδες στρατιωτών που εκμηδενίζουν τις χιλιομετρικές αποστάσεις. Στο Τελ Αβίβ ο στρατός παρκάει τα θωρακισμένα του έξω από τις καφετέριες. Στο Παρίσι οι στρατιώτες λύνουν τα όπλα τους μπροστά στα αδιάφορα βλέμματα των επιβατών του μετρό. Στη Μαδρίτη ο στρατός στους δρόμους είναι το καταπραυντικό για τις οδυνηρές μνήμες της 11ης Μάρτη. Στην Αθήνα η "ασφάλεια των ολυμπιακών αγώνων" μεταφράζεται σε πυραύλους εδάφους - αέρος, νέα οπλικά συστήματα και Ο.Υ.Κάδες αντί για τροχονόμους...

Η οχυρωμένη πόλη των ολυμπιακών αγώνων είναι ένα στιγμιότυπο της **μιλιταριστικής ψύχωσης** που έχει καταλάβει όλες τις δυτικές μητροπόλεις. Οι ένοπλες φρουρές στους δρόμους και τις πλατείες, στα λιμάνια και τους σταθμούς, οι αεροπορικές και θαλάσσιες περιπολίες, είναι τα ορατά σημεία αυτής της νέας, πολεμικής διαχείρισης που είναι για τ' αφεντικά απαραίτητη. Οχυρωμένες πόλεις, στρατιωτικοποιημένη καθημερινότητα, απεριόστη ταξική ειρήνη: αυτές είναι οι απαιτήσεις του νέου δόγματος της ασφάλειας. Στην Αθήνα, στο Παρίσι, στη Ρώμη, στη Μαδρίτη, οι πρωτοκοσμικοί υπήκοοι προσπερνούν αδιάφοροι, αμήχανοι, ακόμα και ενοχλημένοι από την έφοδο του στρατού στα εδάφη της καθημερινής ζωής. Πάντα όμως φοβισμένοι και πρόθυμοι να δικαιολογούν - αντί να εξηγούν.

η παρουσία του στρατού στους δρόμους
κάποτε θα λεγόταν **πραξικόπημα**
σήμερα λέγεται **ομαλότητα**
ο πόλεμος των αφεντικών προχωράει

πάνω: η προκήρυξη της διαδήλωσης που κάλεσε στις 25/5 η **συνέλευση ενάντια στην ειρήνη**
κάτω: το μπλοκ της διαδήλωσης στην Ομόνοια

